

د افغانستان ملي ژبه

او

ادب

پښتو ټولنه

۱۳۴۷

د پښتو ټولني د خپرونو
پر له پسې شمېر: (۱۸۹)

د افغانستان ملي ژبه

او

ادب

ليکونکی : استاد اسلانوفاوميرمن

گراسيمو وا

مترجم : م. د. عتمد شينواری

(۱۰۰۰)

د طبع شمېر :

دلوی خدای په نامه

یو خو خبری

پښتو د افغانستان ملی اورسمی ژبه ده، کومه ژبه چه
دویونکو شمیریی په یوهیواد کښی زیات وی؛ هغه ملی ژبه
گڼل کیزی .

په افغانستان کښی د پښتو ژبی دویونکو شمیر په سلو
کښی شپیتوته رسیزی او همدغه وجه ده چه له پخوانو زمانو
څخه پښتو ژبه ددی هیواد د ملی ژبی په نامه پیژندل شوې ده.
د افغانستان دنوی اساسی قانون په (۳۵) ماده کښی هم
د پښتو دغه تاریخی حیثیت په رسمی توگه ومنل شو او د ۱۳۴۳
کال دلویې جرگی له خوا هم تصویب شو .

(الف)

دنړۍ نوميايلى ختيځ پوهان هم دغه حقيقت مني او پښتو
دافغانستان دملى ژبې په نامه يادوي. لکه چه دشوروى اتحاد
يونوميالى ختيځ پوهاند ښاغلى اسلانوف په خپله اوږده څيړنه
کښي چه دپښتو په باب يې کړي ده پښتويي د افغانستان
دملى ژبې په نامه بللي ده. ښاغلى اسلانوف په مسکو کښي
دپښتو ژبي يوشهور استاد اوپوهاند دى چه له ديرشو کالو
راسي دپښتو اوپښتنو په باب په علمي پلټنو اوڅيړنوبوخت
دى، ډير کتابونه اورسالي يې ليکلي دي اوپښتويي په ډيره
ښه توگه په روسي ژبه دنړۍ اوخپل هيواد پوهانو ته معرفي
کړي ده .

دده لوى کار دپښتو اوروسى ژبې ديولوى قاموس
ليکل دى چه نژدې (۵۰) زره لغات پکښي راغلي دي، دى
دروښانيانو او دپښتنو دکلتور په باره کښي هم ځيني رسالي
لري، يوه وړه رساله يې دپښتو دجوړښت، غزونو اوکلمو
دپيژندگلى په باره کښي هم ليکلي ده چه دپښتو ترجمه يې

(ب)

اوس ديونوی سوغات په توگه دپښتو مینانوته په ډیره مینه وړاندې کیری .

دارسالة دپښتو ټولنی یومسلکی غړی ښاغلی محمد اکبر معتمد شینواری له خوا ترجمه شوی ده. ښاغلی معتمد له لسو کالو راسی دپښتو ټولنی یو علمی کاریگر غړی دی اوروسی ژبه یې په ښه توگه زده کړې ده .

دپښتو اوپښتنو په باره کښې له شوروی آثاروڅخه دده ښې ښې ترجمې دکابل په مجله کښې همیشه خپریزی . اوس یې دافغانستان دملی ژبې په نامه دښاغلی اسلانوف یوه وړه رساله له روسی څخه په خپله ملی ژبه پښتو ترجمه کړه اودپښتو ټولنی دمسلكی مجلس په تصویب دنشر میدانته راووتله .

لکه چه ښکاره ده ددې کتاب دوهمه برخه دپښتوادب اوپښتنو لیکوالو دمعرفی په باره کښې ده چه دغه برخه دمیرمن گراسیمووا له خوا لیکل شوې ده، په دې برخه کښې که څه هم دپښتوادب پوره څیرنه نه ده شوې خو په لنډ ډول ورباندې

يوخه رڼاچول شوې ده. دښكاره ده چه دپښتوادب اودهغې
دليکوالو خپرنه پوره خپرنه اوزياته پلټنه غواړي اوداکار په
يوخو پاڼو کښې سرته نه شي رسيدلای .

په هر صورت هونږ دښاغلي اسلانوف اوميرمن گراسيمووا
دغې خپرنې اوله پښتو ژبې اوادب سره ددوی مينې اوعلاقی ته
دقدر په سترگه گورو اوبښاغلي معتمدته ددې اثرپه پښتو
کولو اوترجمه کولو دزړه له اخلاصه کور ودانی وايو .

(رشتين)

پیل

دا اثر د شوروی اتحاد د علومو د اکاډیمۍ د آسیایي ملتونو
دانستیتوت له خوا په روسی ژبه په دې وختو کې چاپ شوی
دی او د دې برخې لری، لومړۍ برخه یې (د افغانستان ملی ژبه)
او دوهمه برخه یې (د افغانستان ادبیات) دی، د لومړۍ برخې
مؤلف استاد اسلانوف دی او دوهمه برخه میرمن گیراسیمووا
لیکلې ده، څه رنگه چه دغه دواړه برخې نوی اوپه زړه پورې
معلومات لری نومایه روانه ژبه تر جمه کړې او گرانو
لوستونکو ته یې وړاندې کوم چه دوی وگوری چه شوروی
عالمان او پوهان زمونږ د ژبې او ادب په باره کې څو مه
معلومات لری .

په لومړۍ برخه کې زمونږ د ملی ژبې پرمختگ، ددغې

ژبې لهجې، ددغې ژبې دویونکو شمیر، گرامر او نور خصوصیات
یې بیان شوی دی او هم ددغې ملي ژبې د وروسته پاتې کیدلو
علتونه ښودل شوي دي .

په دوهمه برخه کې دافغانستان په ادب پوره رڼا چول
شوې ده اودځينو افغانی ادیبانو بیوگرافی اوڅه خصوصیات
پکښې راغلي دي او هم افغانی ادب تر یوحده څپرل شوی دی.
مونږ دلوستونکونه هیله کووچه دغه دواړه برخی ولولي
اودنورو خلکو په نظریاتو باندې چه زمونږ دژبې او ادب په برخه
کښې یې لری ځان پوه کړی .

داهم باید وویل شی چه ښاغلی محمد شیرین «سنگری»

او اسدالله «لودین» ددې رسالې په تصحیح اوصحافت کېښې
پوره زیار ویستلی دی چه زه ورته په قدر گورم .

م - معتمد شنواری

د افغانستان ملي ژبه

د ملي ژبو جوړښت چه تل د قومونو په تشكيل او پرمختگ
پورې اړه لري يوگران حرکت اودروند کار دی، دا حرکت
په خپل ذات کښې ډير نظري او عملي اهميت لري اوزده کړه
يې دهرچا يعنی د ژبپوهانو، د ژبو د مورخينو، د بشرپژندونکو
اواديبانو دپاره ضروري اومهمه ده .

په دې لسو وروستيو کلونو کښې شوروی فلالوچستانو
د ملي ژبو د جوړښت او تشكيل په ميدان کښې ډير کار کړی
دی اوداموضوع يې پوره خپرلې ده، داملي ژبې چه کار پکښې
شوی دی يوازي د شوروی دخلکو ملي ژبې نه دی بلکه دخارجي
قومونو ملي ژبې هم پکښې شاملې دي .

ديوقوم د ژبې د پراختيا اورواج سوال يومهم اوگران

سوال دی مگر دیورپ دځینو ژبو په باره کښې چه زیاته پنگه لری اودپخوانیو او منځنیو پپریو لیکلی آثاریې موجود دی اوهم یې دلته جو په برخه کښې اوس اوپخوا ډیر کار شوی دی لکه روسی، جرمنی، انگلیسی، فرانسوی اوایتالوی ژبې دغه سوال نسبتاً آسان دی، دایشیاځینی ژبې چه پورتنی صفات لری لکه چینی او جاپانی ژبې د هغو مسئله هم آسانه ده، خونورې ژبې چه دارنگه نه دی د هغو دپراختیا اورواج پوهېدنه څه قدر سخته غوندي ده .

ځینی سببونه دی چه دژبو مسئله یې لاسخته کړې ده چه هغه په دولتی کړښو سره په دوه یادرې برخو باندي دیوملت ټوټه کېدل دی. داکار دپښتنو اوددوی دژبې سره بیخی سمون خوری. (۱)

(۱) که هېواد او قوم سره مطابقت وخوری دداسې قوم دملی ژبې زده کړه آسان کار دی اوکه مطابقت سره ونه کړی نوپیا داکار گران دی. مثلاً افغان یاپه بل عبارت پښتون دافغانستان سره مطابقت نه خوری ځکه نژدې نیم افغان دافغانستان نه وتلی دی چه دې کار ددغه قوم دملی ژبې دزده کړې اوپرمختگ په لار کښې سختی پېښه کړی ده .
(مترجم)

دټېرو پنځه ويشتنو کلونو په موده کېنې چه زه دپښتنو فولکلور او ادبيات مطالعه کوم، دپښتو لوی قاموس ترتيبوم، گرامري ليکم اوهم يې دتدريس په کار بوخت يم زما زړه وغوښتل چه دملی ژبې پښتو دجوړښت او تشکيل په باره کېنې هم مشغول شم، ددې کار ابتدایي نتیجې ما په لنډ ډول سره په هغه کتاب کېنې چه د (لومړۍ آسیا خلك) نومېږي ليکلي دي اوهم مې په پنځه ويشتم بين المللی کانگرس کېنې چه د ۱۹۶۰ داگست په میاشت کېنې په مسکو کېنې جوړشویؤ (دپښتو دملی ژبې دتشکيل تاريخی شرطونه) توضیح کړی دی. زما دا اوسنی لیکنه زما دنورو لیکنوپه څېر په اساسی ټکو رڼا اچوی اودمسایلو څېنې ډیر سخت اړخونه راسپړي، زما دالیکنه دراتلونکو علمی پلټنو اوڅېړنو د پاره اساس کیدای شی خو دپوره حل دپاره باید دامسایل دافغانی ژب پوهانو ټولنی ته وړاندی شی .

ددې رسالې په لیکلو کېنې ما دځینې افغانی لیکوالو دآثارونه استفاده کړې ده چه په لومړی وار کېنې دافغانستان

دمشهور ليکوال گل پاچا الفت اودپښتو داکاډيمی د رئیس
پوهاند صدیق الله رښتین آثار دی .

پخوا له دې چه درساډې په اصل موضوع پیل وکړم
باید دوه سواله چه مهم دی وړاندې کړم :

لومړی داچه باید پوه شوچه ملت یاقوم وار دوار
نه جوړپیزی لومړی په اقتصادی، سیاسی اوکلتوری مرکز
کښې دملت یاقوم زړی زرغونپیزی بیاورو ورو نژدې اوورپسی
لرې برخې ورسره یوځای کیزی چه په دې شان دملت جوړښت
منځ ته راځی، باید دملت (تشکیل اوپرمختگ) یوشی ونه گڼل
شی ځکه تشکیل اوپرمختگ دوه جلا جلا مفهومونه لری .

دوهم داچه دافغانستان په شرطونو کښې دولتی ژبې
دقوم په جوړښت کښې دومره اهمیت نه لاره څومره چه اجتماعی
اواقصادی عوامل یې لری .

دهمسایه هېوادونو تاثیر باید نفې نه شی مگر نه دومره چه
دافغان ملت پرمختگ دنورو گاونډیو زیات تاثیر ته منسوب
وبلل شی لکه چه داکار د (ریسنېر) په مقاله کښې شوی دی،

ریسنبر په خپله مقاله کښې په دې خبره زور اچولی دی
اودنورو دتأثیر یودلیل دا بولسی چه له پیرې زمانې راسی
دافغانستان رسمی ژبه فارسی وه، مگر داخبره سمه نه ده،
افغان ملت دنورو دتأثیر لاندی نه دی راغلی ځکه دافغانملت
دکلتور زده کړه دښکاره کوی چه دا ملت خپل ځانله ملی
خصوصیات اوځلا خواص اومیزی لری چه دنورو تاثیرپکښی
نه لیدل کیزی .

مشهور شوروی موزیک پوهان د پروفیسر بیلیایف
په خپل هغه کارکښې چه دافغان دملي موزیک په باره کښې یې
کړی دی داسی لیکي: داقوم خپل داسې ملی خپلواکی موزیک
لری چه دنورو تاثیر پکښې نشته .

قوم جوړیدای او تشکیلیدای شی خوکه په خپله ژبه
وگړیزي، دقوم په تشکیل اوجوړښت کښې داخبره شرطنه ده
چه ددغه قوم ژبه دی دولتی وی (وگوریء چه په اتریش،
مجارستان، هندوستان، پخوانی روسیه اونورو هېوادونو
کښې چه قوی قوی قومونه جوړ شوی دی دولتی ژبه پکښې

یوه وه مگر که دغه دقوم ژبه دولتی شی نوډاکار ددغی ملی ژبې دانکشاف اوپرمختگ سره کومک کوی، هغه کارچه په دې ژبه کښې روان وی هغه تیزوی اودملی کلتور هغې پانگې ته چه دژبې سره کلک ارتباط لری پوره وده او مرسته ورکوی لکه: هنری ادبیات، مطبوعات، تیاتر، رادیو، سینما، مکتب اوموزیک. له دې کبله ویلای شوچه ددولتی ژبې په حیث دبلې ژبې وجود دقوم او اولس دجوړیدو په لاره کښې خنډونه شی اچولی مگر په زیاته اندازه دقوم دپرمختگ اومزبوتیا په لاره کښې بندیز پیدا کوی .

داچه دملت او اولس دژبې په ځای بله ژبه دولتی کیری دادپخوانو فیوډالی عصرونو اووختونو خاصه ده، حتی په دغو عصرونو کښې کیدا شی چه مړه اوله منځه وتلې ژبه هم دولتی شی .

کوم علتونه چه دافغان ملت دجوړښت اوپرمختگ مخه یې نیولی ده یویې په ۱۹ قرن کښې ددغه ملت ټوټې کېدل اوپه دوه برخو ویشل دی چه ډاکار د استعماری عام سیاست نتیجه ده.

ددوو جنگونو نه وروسته په ۱۸۹۳ کال کښې انگلیسانو
دپورند دتړون له مخه افغانستان دسمنلر داستفادي نه محروم
کړاویوه برخه ځمکه یې ورنه جدا کړه اوهم یې داسې لوبه
جوړه کړه چه په دې وروستيو اتلسو کلو نو کښې یې
دافغانستان او پاکستان مناسبات سره خپرې کړل .

د ۱۹۱۹ کال نه وروسته چه افغانستان ددوه
(انگلو - افغان) جنگونو په نتیجه کښې خپلې خپلواکۍ ته
ورسید په دغه هېواد کښې دملی اقتصاد چارې گړندی شوې.
داقتصادی او کلتوری مهمو مرکزونو لکه کندهار او کابل
نفوس په ډیرې چټکۍ سره زیاتېږی . په دې وروستیو
پنځه ویشتمو کلونو کښې د کابل داوسیدونکو شمېر د یولک
اوشلو زرو نه درې لکو اولسوزروته رسیدلی دی . یعنی تقریباً
یوپه درې زیات شوی دی اود کندهار اوسیدونکی له شپږتوزرو
نه یولک اوپنځه نوی زروته رسیدلی دی یعنی څه دپاسه درې
چنده زیات شوی دی (د ۱۹۵۸ کال احصائیه) .

دهېواد دعام اقتصادی چلښت له کاروان سره دهېواد

لری اوگوبنه درې لکه د کونړ او اریوب درې سمې روانې شوي دي .

د اریوب (خاخيو) په باره کښې افغانی لیکوال محمد حکیم

اریوبی لیکي:

د اریوب او سیدونکی قوم (خاخی) پخوا پوونده ؤ،

کسب یې مالداري وه، مگر د (۱۹۱۹) کال نه وروسته ددغه

قوم ډیرو نماینده گانو دلرگیو اوځنگلونو په تجارت شروع

وکړه چه کابل ته د خاخیانو دیوی لویې برخې دراتگ او اوسیدانې

یوعلت همدا دی .

ویلای شوچه افغان قوم په اوسنی وخت کښې اساساً

سره راټول شوی او تشکیل شوی دی خولا نورهم د دوی

دراټولیدو کاروبار روان دی .

کابل مجله په خپلې ۴۷۸ گڼه کښې لیکي: (د افغانی

ټولني دتاریخی کتنې اوڅیړنې نه دا څرگندیږی چه افغانی

ټولنه قدم په قدم دفیوډالی خواص پریږدی او د سرمایه داری

دانکشاف په لار روانه ده، داتگ یې نسبت پخوانه گړندی

اوتېزدي، داټولنه دبدلون په حال كښي ده مگر په اوسني
وخت كښي دا دبدلون حرکت دپخوا نه ډيرگرندي اوتېزدي.
همدا راز كابل مجله په خپله ٤٩٢ گڼه كښي ليكي:
دافغاني ټولني دپراختيا پخواني مرحله دملاکي مرحلې ته
ورته وه او اوسني مرحله يې دملاکي ټولني نه دسرمایه داری
خواته دبدلون مرحله ده، داچه له کوم وخت نه افغاني ټولني
په دې موجوده دورې شروع کړې ده داخبره هم ښکاره ده،
دخپلواکي دگټلونه وروسته دادوره شروع شوې ده .

دختيزو اريايي ژبو په منځ كښي پښتو ترټولو لويه
اوپراخه ده، په دې ژبه ترڅورلسو مليونو زيات (١) خلك
گريزي، ددې خلكو هېواد افغانستان او پښتونستان دي،
داخلك كه په افغانستان كښي اوسيزي افغان ورته وايي او كه
دپېښور، ډيره اسمعيل خان اوبلوچستان په ولايتونو اوپه
شمالي آزادو سيمو كښي چه دافغانستان په اوږدو كښي
پرته دي اوسيزي پښتانه ورته وايي .

(١) دپښتو ژبي ويونكي اوس شلو مليونو ته رسيزي .
(رشتين)

دېونير په سيمه، دپېښور په ځمکه اودسوات اودير
په نوابيو کښې يوسف زى قومونه اوسيزى چه شمېرې اته
لکه خلك دى .

دموندو قوم چه شمېرې ددرى لکو په شاوخوا کښې
دى په درى برخو ويشل شوى دى: لومړۍ برخه يې دافغانستان
په ننگرهار کښې اوسى، دوهمه برخه يې آزاده خاوره ده
اودريمه يې دپېښور په سيمه کښې مېشته ده .

خليل چه دوى هم دپېښور په سيمه کښې او سيزى
موندوته په لږچه اوقوم کښې ورتږدي دى .

د شينووارو قوم په دوه برخو ويشل شوى دى يوه برخه
يې دافغانستان په خاوره کښې اوسيزى اوبله يې دپښتونستان
په څنډو کښې استوگنه لرى .

دموندو ښه سويلى خواته دخيبر ددرې په سيمه کښې
داپريديو لوى قوم پروت دى، ددې قوم شمېر دوه نيم لکه دى،
دوى سره دجنوب له پلوه ورکزي همسايه گان دى چه دوى هم
دوه نيم لکه خلك دى .

دختکو قوم چه د افغان په تاريخ کښې شهرت لرى

داباسيند په نښې غاړه پروت دی، ددوی شمېر درې لکه دی،

ددوی سره په خاوره اوژبه کېنې نژدې خلك بنوخی دی.

وزیر اومسعود دوزیرستان په پراخې کېنې اوسپزې،

دوی څلور پنځه لکه خلك دی، ددوی یوشمېر خلك دنورو

پښتنو قبایلو غونډی په افغانستان کېنې اوسپزې.

دپښتنو قومونو په ډیر لوی گروپ درانی کېنې بارکزی،

پوپلزی، الکوژی، اڅکزی، نورزی، اسپاک زی اوالی زی

ورگه پزې، داخلک دوه ملیونه دی، دا گروپ د افغانستان

په لویدیزه برخه کېنې اوسپزې، درانی دافغانستان په ټولو

ښارونو کېنې مېشته دی، دوی دملکت په دولتی چوکیو

اوعسکری بستونو کېنې غټه برخه لری، داڅکزیو یوه برخه

دبلوچستان په شمال کېنې اوسپزې .

بل مهم گروپ دغلجی قومونو دی، ددوی شمېر یونیم

ملیون دی، دوی دکندهاره علاقې نه نیولی ترنورستانه پوری

اوسپزې، ددوی یوه برخه کوچیان دی چه په ژمی کېنې کوزی

پښتونخوا ته ځی .

دکاکرو قوم دهغو ځمکو په جنوب کښې اوسې په کومو
کښې چه دورانې اوسيزې اوهم دبلوچستان په شمال کښې
مېشته دي .

ساپې قوم په ننگرهار کښې اوسيزې اوزوريې په دغه
ځای کښې دي .

ځاځيان، منگل اوځدران دپکتيا په ولايت کښې اوسيزې،
داولايت پخوا جنوبي ولايت نومیده .

برسېره په دغو پورته قومونو نور ډير پښتانه قومونه
او اولسونه شته .

پښتانه دافغانستان دټولو اوسيدونکو په نسبت په سلو
کښې شپېته دي اوڅرگند اکثريت لري .

کوچانو کليوالی ژوندته ترجيح ورکړېده اودا دبدلون
دوره روانه ده، دزراعت دښه سيستم اودوچو ځمکو داوبو
لاندي کولو له کبله دکروندې نوې ځمکې منځ ته راغلي دي .

ډيرو قومي خلکو خپلې اصلي ځمکې چه خوږيری ورکښې

اوسيدلي دي پرې ايښې دي، ښارونو اويانورو سيموته تللي
اوهلته مېشته شوي دي .

دخمکو لږوالی ډیر پښتانه مجبور کړی دی چه ښارونو ته لاړشی او هلته لاس مزدوری وکړی، ډیر اطرافي خلك په ښارونو کښي دودانيو، دکارخانو اوفابريکو په کارونو لگيا دی .

دمملکت په شمالي برخه کښي دپنځه ويشتو کلونو راهيسي دپومبي دپراختيا له کبله دکندوز ښار په نوي ډول جوړشو، په دې وروستيو کلونو کښي دانبار نور هم پراخ اولوی شو اواهميت يې زيات شوی دی، دانبار دشيرخان دبندر سره چه دشوروی اتحاد په کومک آباد شوی دی نژدې پروت دی، دښار ډیره برخه پښتانه دی اود زاخيلو، ناصرو، لوديانو، اتمانزيو، خروټو اودوتانيو له قومونو څخه دی.

ناصر اوخروټي دتل دپاره مالدار وو اوکوچاني ژونديي درلود مگر مونږ وينو چه کوچي پښتانه قومونه اوس دبدلون په حال کښي دی، دکوچاني ژوند نه کليوال ژوند غوره بولي اودښارونو هستوگني ته راگرځي .

څه رنگه چه دکندوز نفوس مختلف خلك دی اوهر قوم

لکه تاجک، ازبک، ترکمن اونور پکنبی اوسیزی نوپه پښتو ژبه کښې نور لغات هم راننوتی دی ، مثلاً افغانی لیکوال نظام‌الدین تهذیب په خپلې هغې مقالې کښې چه د(کندوز سره آشنا شیء) تر عنوان لاندې یې لیکلې ده اوپه ۱۹۵۹ کال کښې د کا بل مجلې په ۴۷۸ گڼې کښې چاپ شوی ده داسې لیکي :

دکندوز پښتانه جالې ته قایق وایی حال دادی چه پښتو خپل لغت ورته لری، دترکمنانو سره دمجاورې اوراشه اودر شه له لارې نه د مملکت په شمالی برخه کښې په پښتو کښې د (دشلمه) کلمه استعمالیزی .

دپکتیا خلک چه د مملکت اقتصادی ژوند سره آشنا شوی دی دکابل په لور ددوی راتگ او هجرت لیدل کیزی اودځنگل اولرگیو تجارت کوی، مثلاً په کابل کښې اوس څلورزره کوره ځاځیان اوسیزی چه پنځلس زره مېړه ورنه جوړیزی .

دښارکی انسان پیژندونکی (فېردیناند) چه افغانستان ته دپښتنو کوچانو دژوند سره د آشنا کېدو په غرض تللی و داسې لیکي :

دلغمان اوسیدونکی په اوسنی وخت کښې په قومی لحاظ

گلوډ دی، په دغه سیمه کښې درې توکمه اوسیزې، یو توکم یې

په (پشپې) خبرې کوی اونور دوه یې په پښتو اوتاجیکي

گړیزې .

دلغمان په غرنیو برخو کښې قومی جوړښت لاپه ځای

پاتی دی مگر په هوارو برخو کښې یې بیخي تغیر خوړلی دی

دسرکونو دجوړولو اود ترانسپورت دښه والی له کبله

په دې وروستیو دیرشو کلونو کښې د مملکت داطرافو بېلوالی

له منځه تللی او ټولې لرې سیمې دخپلو مرکزونو سره تړل

شوی دی .

دشینوارو قوم چه دکابل اوپېښور ترمنځه دسړک په

غاړه پروت دی پخوا یې جوړې کولې مگر اوس دلاریو اوموترو

څخه استفاده کوی، ډیر موټر یې په لاس کښې دی چه په

انفرادی اومشترک صورت یې اخیستی دی .

عسکری خدمت اوبڼوونځیو قومی او اطرافې بېلوالی

له منځه وړی دی، دمکتب او عسکری خدمت له برکته د مملکت
ډیرې لږې او جلا سیمې د مرکزونو سره په تماس کېښی دی .
یو اروپایی د پلومات په دې باره کېښې لیکلی دی:
د مختلفو سیمو او قومونو په منځ کې د عسکری خدمت
له برکته نژدېوالی راغلی دی ځکه عسکری دنده مختلفو کپری
سره نژدې کوی او یوله بله یې سره گډوی .

مونږ پورته وویل چه د پښتنو یوه مهمه برخه کوچان
اونیم کوچان دی، ددې جملې نه ځېښې هغه سوداگر کوچان
دی چه هر کال په منی کېښې د کوږې پښتونخواجنوبی برخوته
ځی او په پسرلی کېښې بېرته افغانستان ته راځی، ددې خلکو
شمېر او یا زړوته رسیری، ددې کوچانو په باره کېښې معلومات
ماته د نمارکی انسان پېژندونکی فېردیناند چه د اډیر کلونه
کیری د پښتنو کوچانو د ژوند په کتنه بوخت دی راگری دی،
ددې کوچانو یوه برخه پرچون سامان کلیوته وړی او هلته یې
په قرض او پور سره خرڅوی .

د پښتنو په ځېښو مهمو برخو کېښې پښتنولی حاکمیت

لری اودخلکو فیصلې اودلانجو پریکړه په همدغه دود سره
کیزی. مثلا په تېرا، اپریډیو اونورو غرنیو سیمو کې داکار
عملی دی .

پښتو دغرونو اوځپنی گرامری خواصو له مخه دختیزو
اریایی ژبو په سهاکی گروپ ورگډیزی، په دې گروپ کې
برسېره په پښتو له مرو ژبونه سهاکی او دژونډیو ژبو
نه شغنانی، واخانی، اشکاشمی، ایزگلامی اومنجمانی ژبې هم
ورگډیزی، داژبې دافغانستان په شمال ختیز اودتاجکستان
دجمهوریت په جنوب ختیز کې موجودې دی، په دغو ژبو
لږ خلك گریزی .

نووخپرنو اوپلټنو پښتو د (سهاکو - تخار) خلکوژبې ته
ورگډه کړې ده، چه دغو خلکو دمیلادنه دوه پېړۍ د مخه
داوسنی افغانستان شمالی برخه (باختر) او ورپسې داوسنی
سیستان خاوره لاندې کړه او وروسته له دې دغو وگړو
داوسنی افغانستان دجنوبی برخې اودبلوچستان له لارو

داباسيند لاندینی برخی ته ورنسکته شول او ورپسې یې هندوستان لاندې کړ، ددې خلکو ژبه د (سهاکو - ختن) دخلکو ژبې سره نژدې ده .

دومره خبره ده چه دپښتو لیکلی آثار کوم چه مونږ ته معلوم دی اودسهاکوژبه دیونیم زرکلی دورې په حدودو کښې سره بیل شوی دی نوله دې کبله دشپارسمې پېړۍ نه وړاندې په تاریخی پلان سره دپښتو ژبې په انکشاف درنا اچولوپوره امکانات نشته (۱) یوازي دپښتو دگرامری جوړښت اودلغاتو داساسی پا نگو پرتلنه د نورو ختیځو اریایی ژبو سره امکان لری .

باید په دې هم پوه شوچه له ډیروخته راهیسی پښتانه

(۱) دامیر کروړ داشعارو اودپتې خزانی دپیدا کپلو

له برکته دپښتو ژبې ادبی تاریخ تراثمې پېړۍ پوری رسیزی

اونوی امکانات یې دتاریخی پلټنې دپاره پیداگری دی .

(رشتین)

له نورو همسايه قومونو سره راشه اودرشه لری چه دې کار
بېشکه په پښتو ژبې تاثیر اچولی دی چه دټولونه لومړی
داتایر په لغاتو کښې لیدل کیری .

ددې دپاره چه دپښتو ژبې په چلښت اوڅه رنگوالی
وپوهیږو لومړی باید ددې ژبې په گرامری خصوصیاتو اوغږ
پوهنې لنډ نظر واچوو اوبیا دمقصد خواته لاړ شو .

پښتو دچوپو تورو په ډیروالی سره دنورو ژبونه امتیاز
لری، په دې ژبه کښې دیرش چوپ توری موجود دی، دپښتو
چوپ توری په هندي ژبو کښې شته مگر د ایرانی ژبو
(فارسی او تاجیکی) نه ددې ژبې بېلوالی په (خ،څ) اوداسې
نورو تورو سره راغلی دی .

هغه آوازونه چه دادا په وخت کښې یې دژبې سردتالو
گومبت ته ور اوړی په لاندې ډول دی :

(ږ،ډ،ن،پ،ت، ښ) .

د(ږ) آواز په لویدیځه لهرجه کښې د (ژ) غونډې دی اوپه

ختیځه کښې د(ږ) په شان دی مگر ددې توری دپاره په غلجی

لهجو کښې یو دریم متوسط آواز شته چه دختیځې اولویدیځې لهجو ترمنځ ادا کیزی .

د پښتو ختیځې اولویدیځې لهجې د (ښ) په ادا کښې هم سره مختلفې دي، په لویدیځه لهجه کښې داتوری د (ش) غوندې ویل کیزی او په ختیځه کښې د (خ) په شان ادا کیزی. باید ووايو چه په لویدیځه لهجه کښې (ښ) کټ مټ دساده (ش) غوندې نه ویل کیزی بلکه فرق لری، دافرق تاسې په دې جوړه کلمو کښې پوره لیدلای شیء: (ښادی، شادی-ښی، شی) .

د (ډ) او (ټ) توری دغانبیزو تورو «د» او «ت» نه پوره فرق لری، د (ډ) او (ټ) دویون په حالت کښې دژبې سر نسبتاً شاته ورگرځی .

د (ږ) توری په پښتو کښې یوله سختو تورو څخه دی اومخصوص مشق غواړی، ددې توری دویون په وخت کښې دژبې سر دتالودگومبت سره پیوست کیزی. (ږ) باید د(ر) غوندې ونه ویله شی اونه باید د (ل) غوندې وویله شی اوکه نه دکلمې معنی تغیر کوی .

د (موږ) او (مور) کلمې نه بنایي چه یورنگ و لوستل

شي ځکه دا بېلې بېلې کلمې دي اوفرق يې په همدې توري راغلي دي .

د (ږ) په شان د (ږ) توري هم دستخو تورو له جملې

څخه دي، په پښتو کښې داسې کلمه نشته چه په (ږ) شروع شوې وي ځکه (ږ) دکلمې په سر کښې نه راځي .

په پښتو ژبه کښې د (څ) توري ډير اوریدل کيږي لکه څوک، څه، څا، اونور .

د (ف) توري چه شونډيز ، غاښيز توري دي يوازې

دپښتوپه هغو کلمو کښې لیدل کيږي چه دنورو ژبونه اخستل

شوي وي، داحرف په پښتو کښې کله په (و) بدلېږي لکه

(افغانی) چه پښتانه يې (اوغانی) وايي اوزيات په «پ» بدلېږي

لکه دعربي (فکر) چه پښتانه يې (پکر) لولي، هو! يوازې

د (اف) په لفظ کښې پښتانه په خپله په (ف) خوله خوځوي.

په پښتو کښې د (و) توري معمولا غاښيز دي، په تېره

بيا چه دکلمې په آخر کښې راشي مگر دشونډيز چوپ توري

غوندي هم ويل کيږي کله چه په منځ دکلمې کښې راغلي وي.

دژبې دمخکینې برخې دچوپو تورو (د،ت،ن،س) ویون
کت مټ دروسی ژبې د (د،ت،ن،س) غونډې دی او کوم فرق
نه لری .

دپښتو (ژ) او (ش) دروسی ژبې د «ژ» او «ش» څخه
نرم دی او په ویون کېنې پوستوالی لری .

دپښتو (ل) دروسی (ل) سره نژدې دی، بې دهغه «ل»
نه چه د (الله) په کلمه کېنې راغلی دی .

(ب) او (م) دروسی «ب» او «م» غونډې دی یوازې دومره
خبره ده چه (ب) دکلمې په آخر کېنې امکان لری چه په (و)
بدله شی .

د (ق) حرف دپښتو په هغو کلماتو کېنې لیدل کیږی چه
دعربی یا ترکی ژبو څخه اخستل شوی وی، دادپښتو خپل
توری نه دی، پښتانه داتوری په (ك) بدلوی او کله کله په (خ)
بدلیږی لکه (وقت - وخت) او کله په (غ) هم بدلیږی لکه
(قران - غران) .

(ع) او (ح) یوازې په عربی کلمو کېنې موندل کیږی،

(ع) ياپه (ه) بدلیزی اویاله منځه وځي مگر کله چه له منځه وځي نوضرور همسایه غریز توری ته تغیر ورکوی .

په پښتو کښی ابتدا په ساکن راتلای شی، حتی دوه ساکنه هم دکلمې په سر کښی ممکن دی لکه (سخوندر) .

مونږ مخکښی وویل چه پښتو دیرش چوپ توری لری، همدا راز اته غریز توری هم لری چه په دې ډول دی:
(ا،ه،ه،ی،ی،ی،و) .

زورکی چه یومنځنی حرکت دی دپښتو ژبی دخصوصیاتو نه گڼل کیزی، ددې لاندې جوړه کلمو دپرتلنې نه تاسې زورکی معلومولای شیء : (گډ) دمشتړک په معنی، (گډ) دپسه په معنی (تېره) لکه تېره چاره، (تېره) لکه تیره چاکو، «پل» دپښی اثر، (پل) دبخشش په معنی، ددې جوړه کلمو دوهمې کلمې زورکی لری .

په پښتو کښی هغه کلمې چه الف لری دهغو کلمونه جلا دی چه یوازی زور لری، دالاندې جوړه کلمې ولولای : بار - بر، وار - ور، لاس - لس، هار - هر، اوداسی نور .

د (ع) او (ه) توری پښتانه په ځینو ځایو نو کښې
د(ې) غوندې لولی لکه (طالع) چه دوی یې طالې او «مهربانی»
چه دوی یې مهربانی لولی .

په پښتو ژبه کښې خچ ډیر اهمیت لری، خچ آزاد دی
دکلمې په هره هجا راتلای شی مگر په لومړۍ هجا نسبتاً
راځی لکه (اسمان) دلته په دوهم الف خچ دی، (تالنده) په الف
خچ دی، (ژرنده) د (ر) نه وروسته په زورباندي دی «ملگری»
د «گک» نه وروسته په زورکی باندي دی .

هغه کلمې چه دحروفو روڼ اوجوړښت یې یوشان دی
دخچ په ذریعه یې معنی سره بپلیزی لکه (پښې) که خچ په
لومړۍ (ې) راشی نوحواث ورنه مرادپزی اوکه په دوهمی
(ې) راشی نودتقلید معنی ورکوی، یالکه (جاله) که خچ اوفشار
په الف واچول شی نومعنی یې دمرغیو آشیانه کیزی اوکه
خچ په (ه) راشی نودخیگونو دکښتی معنی ورکوی .

کله چه په کلمو کښې بدلون او تغیر راشی دا امکان
هم شته چه خچ دیوځای نه بلځای ته نقل شی لکه (پښتون)

چه خچ په (و) باندي دی مگر په (پښتانه) کښې خچ د «ن»
نه وروسته په زورکی دی، یاداسې نور درواخلي ء .

هغه غریز توری چه خچ لری اوزده اداکیزی او هغه چه
خچ نه لری هغه لنډوی، د علت توری چه د خیشومی (ن)
ترخنگه واقع شی هغه هم دغسی صفت پیدا کوی .

برسېره په دې چه دکلمو په هجاؤ باندي خچ راځی
دجملې اجزاهم خچ لری، دیوه گروپ دکلمو په منځ کښې چه
کومه ډیره مقصودی وی هغه مخصوص فشار او خچ غواړی چه
په دې وسیله دنورو نه توپیر پیدا کوی .

دهمسایه ژبو دتاثیر له کبله دپښتو په ځینولمېجو کښې
ددغې ژبې د علت تورو څه تغیر کړی دی او خپل اصلی آوازیې
بدل کړی دی مثلا دکاک-پرو په لمېچه کښې (توری سترگی)
د اوزد (و) په ځای په څرگند (و) ویل کیزی .

دمختلفو لمېجو دجریان په نتیجه کښې په ډیرو کلمو
کښې حرفونه سره مخکښی او وروسته کیزی اوځای بدلوی
لکه (ورځ- روځ، مخکه - ځمکه، اوستری- وروستی، ولږه -

لوزه، ولیدل - لویدل، اوریدل - ارویدل، همدا راز ددغو
راتلونکو کلمو په سر کښې تبدیل او تغیر ډیر لیدل کیږی :
لمر - نمر - نور - مر، لمسی - نمسی - مسی اوداسې نور
چه دې کار دلیک دود په مسایلو اود قاموسونو په ترتیبولو
کښې گرانی پیدا کړی دی . (۱)

پښتو خپل مخصوص گرامر لری چه د فارسی اوتاجیکی
نه بېل دی، پښتو صفت دخپل موصوف سره په تذکیر
اوتانیث، افراد او جمعه کښی مطابق وی لکه تورمېز، توره
تخته ، توری سترگی .

اسم ذات، اسم صفت، اسم عدد او اسم ضمیر په پښتو
کښې تصریف کیږی یعنی دوه حالته لری یوې اصلی اوبل یې
فرعی، مثلا (سپری) په ملینه (ی) مفرده صیفه ده اواصل
حالت دی اوکه عامل ورباندی راشی او وویل شی (دسپری کار

(۱) داگرانی اوس له منځه وتلی دی اود معیاری لهجی

دخوښموني په وجه یو یادوه شکله غوره بلل شوی دی .
(رشتین)

باید معلوم وی) په څرگنده (ی) دلته هم مفرده صیغه ده مگر په فرعی حالت کښې یعنی سپری په څرگنده (ی) هم مفرده صیغه ده اوهم دجمعی ده، په فرعی حالت کښې مفرده صیغه ده اوپه اصلی حالت کښې دجمعی صیغه ده، دجمعی په صورت کښې فرعی حالت (سپریو) راځی لکه (دسپریوکار دهبواد آبادول دی) ، یالکه (پښتون) چه فرعی حالت یې (پښتانه) دی، دلته تاسې وینیء چه پښتون او پښتانه دواړه مفردې صیغی دی مگر پښتون په اصلی حالت کښې مفرد دی اوپښتانه په فرعی حالت کښې مفرد دی اوکه پښتانه په اصلی حالت کښې واخلو نویا جمعه ده چه فرعی صورت یې (پښتنو) راځی یاداسې نور مثالونه درواخلی ء .

د پښتو د افعالو سمیستم یوه اندازه سختی لری اوخصوصاً بیا گردانونه یې په دریو اړو زمانو کښې پوره سخت دی .

د پښتو افعال دوه حالته لری یو استمراری بل مطلق، استمراری لکه (خوړ) او مطلق لکه (وخوړ) .

باید داخبره زده شی چه مطلق په خو شیونو سره
 راتلای شی، لومړی د (و) په زیاتوالی سره لکه (ورسید) چه
 استمراری صورت یې (رسید) دی، (ونیسه) چه استمراری
 صورت یې (نیسه) دی اوکله د (کنبې) په زیاتوالی سره هم
 راځی لکه (کنبیزده) چه استمراری صورت یې (زده) دی.
 دوهم د معاون فعل په کومک سره لکه (تېرشه) چه
 استمرار یې (تېریزه) دی.

دریم دخچ په بدلون سره لکه (پرېووت) که خچ او فشار
 په (ې) راځی نو مطلقه ماضی ده او که په (و) راځی نو استمراری
 ماضی ده .

د حال په صیغو کنبې د ټولو غایبو دپاره یوه صیغه راځی
 لکه (کوی) مثالونه یې په دې ډول دی: (دی کار کوی، داکار
 کوی، دوی کار کوی) .

دپښتو په خصوصیاتو کنبې یوه داقاعده هم ده چه په
 متعدی ماضی کنبې فعل په تذکیر اوتانیث او افراد اوجمه
 کنبې دمفعول تابع وی نه دفاعل اوداهم یادساتل په کار دی

چه فاعل به په فرعی حالت کښی وی لکه (ما کتاب واخیست)،
 (سړی «په خرگنده ی» کتاب واخیست)، (سړیو کتاب واخیست)
 دلته تاسې وینیء چه په پورته دريو اوو حالتونو کښی فعل
 (واخیست) دمفرد مذکر په صورت راغلی دی اوداځکه چه
 مفعول (کتاب) په دريو اوو صورتونو کښی مفرد مذکر دی
 اوفاعل ته (ما، سړی، سړیو) کوم اعتبار نه دی ورکول شوی
 او په دې مثالونو کښی داهم وینیء چه فاعل په فرعی حالت
 کښی دی ځکه (ما) د(زه) فرعی حالت دی او «سړی» په خرگنده ی
 د (سړی) په ملینه ی فرعی حالت دی او (سړیو) د «سړی»
 فرعی اودوهم حالت دی .

پښتو ډېرې لهجې لری مگر په دوه لهجو کښی سره
 خلاصه کیری چه یوه ختیځه او بله لویدیځه ده، لکه چه مونږ
 مخکښی ورته اشاره وکړه، ددې دوه لهجو لوی تفاوت یو
 په (ښ) کښی دی چه لویدیځ یې تقریباً د (ش) غوندی وایی
 اوختیځ یې د (خ) په شان وایی اوبل په (ښ) کښی دی چه په

لویدیځه لهجې کښې د (ژ) غوندې ویل کېږي او په ختیځه
کښې د (ک) په شان ادا کېږي .

ددې دوه لهجو دغه لاندې فرقونه هم دیادونې دي :

هغه مونث اسمونه چه چه آخر کښې بې خچه (ه) لري

لکه (سترگه) په ختیځه لهجه کښې د جمعې اودتغیر په حال

کښې مجهوله (ې) راځي لکه: (سترگې) او په لویدیځه کښې

په څرگنده (ی) راځي لکه (سترگی) .

هغه مونث اسمونه چه په آخر کښې الف لري لکه(غوا)

دختیځ گروپ دیوسف زیو په لهجه کښې مفرد اوجمع یوقسم

استعمالیږي لکه یوه غوا، پنځه غوا. (۱) مگر دموندوپه لهجه

کښې چه دوی هم دختیځ گروپ له جملې نه دی د جمعې صیغه

(۱) دغه خبره سمه نه ده. دغوا کلمه په ټولو لهجو

کښې قیاسی جمعه لري: غواوی، غواگانې، یوازی کله کله مفرد

لفظ (غوا) دجنس په توگه دجمع په ځای کښې هم ویل کېږي.

(رشتین)

(غواوې - ياغواگانې) استعماليزې، ددې لهجې فرق دلویدیځې
لهجې سره یوازې په (ی) کېنې دی چه لویدیځ یې په څرگنده
(ی) وایې .

په لویدیځه لهجه کېنې دجمعی مذكر دپاره سوفکس
(ان) راځي تردې چه په بې سا جمعو کېنې هم دغه سوفکس
ویل کېږي لکه نوم - نومان .

د (دوه) عدد په ختیځه لهجه کېنې دموث شکل نه لري
اوویل کېږي دوه سړی، دوه بنځي مگر په لویدیځه کېنې
دموث دپاره (دوې) ویل کېږي مثلا دوه سړی، دوې بنځي.
په لویدیځه لهجه کېنې دجمعی مخاطب دپاره د (است)
خاتمه راځي لکه تاسې وایاست، تاسې تپریداست، تاسې یاست.
مگر په ختیځه کېنې بیا فعل داخاتمه نه لري هلته داسې
ویل کېږي: تاسې وایې، تاسې تپریدې، تاسې یې. ددې
توپیر سره سره په لویدیځه لهجه کېنې دمفرد غایب مذكر
دپاره په ماضي فعل کېنې د (ی) خاتمه راځي لکه (ورسیدی)
چه په ختیځه کېنې (ورسېد) ویل کېږي .

په لویدیځه کښې د (پر) ادات استعمالیزې چه همدا
ادات بیا په ختیځه کښې په (په) ویل کیږي .

په ختیځه لهجه کښې د (نه) لاحقه راځي چه بیا په
لویدیځه کښې (خځه) استعمالیزې .

(په ښار کښې) دا عبارت په ختیځه اصطلاح کښې
(ښار کښې) ویل کیږي، مثلاً ښار کښې وم .

دغه ډېر ویل کېدونکي مصدر (شول) په لویدیځه کښې
اکثر په (سول) سره ویل کیږي .

سره ددې چه په لهجو کښې توپیر شته ، دختیځو
اولویدیځو لهجو خلك په ښه شان سره کولای شي چه یو تر بله
سره تردیر وخته وگریزي او په مطلب سره وپوهیږي .

پښتو مختلفې اوډېرې لهجې لری چه تراوسه پورې ټولې
په پوره اندازه سره نه دی خپرل شوی .

د (گریر سون) په کتاب کښې دپښتو لهجو دیوې برخې
مختصر خواص بیان شوی دی اودهغو نمونې ورکښې راغلی
دی مگر پوره معلومات اوکافی مواد ددغو لهجو په باره کښې

دنا روپڙی (مارگینسټپرني) په کارونو کښې ځای شوی دی
اوهلته پوره مطالعه کيدای شي .

تراوسه پورې په دې باره کښې کار نه دی شوی چه
ادبی ژبه څومره تاثیر په لهجو اچوی، دملی ژبې دپراختیا
په وخت کښې دغه تاثیر په ښوونځی، اردو او په دایرو کښې
ډیر قوی دی .

دپښتو هغه قاموس چه دپښتو ټولني له خوا چاپ شوی
دی ددې خبرې ښه مثال دی چه پښتو مختلفې لهجې لری
اودنورو ژبو لغات هم ورکښې ننوتی دی .

سره ددې چه گرامری جوړښت مختلف اودلغاتو پانگی
یورازنه دی بیا هم دپښتو لهجو نه یوه متحده ژبه جوړه ده،
دمختلفو لهجو ځلک کولای شي چه یوتربله سره خبری اتری
وکړی اویوبل ته خپل مطلب ښکاره کړی، مثلا وردگی کولای
شي چه دوزیرستانی سره خبری وکړی، وزیری کولای شي چه
دمومند سره وگړیزي، مومند کولای شي چه دمنگل سره مرکه
وکړی، منگل کولای شي چه قطغنی سره خبری اتری وکړی،

قطغنی کولای شی چه دشنوارى سره مفاهمه وکړی اوشنوارى
 کولای شی چه دهراتی پښتانه سره آزادی خبری وکړی .
 د خلیل مومندو یا پښورۍ لهجه ختیځې لهجې ته
 منسوبه ده، ددې لهجې له خواصونه یودادى چه (ژ) پکښې
 په (ج) بدلېږي، لکه (ژوند) چه دوی «جوند» وایي، په ماضی
 کښې دمفرد غایب دپاره مثلاً د (راغی) په ځای (راغلو) وایي،
 د (ورسید) په ځای (ورسیدو) ویل کیږي .
 دربط ادات (دی) په دې لهجه کښې د (دې) غوندې
 ویل کیږي، پښورۍ لهجه دختیځې ادبی ژبې دپاره اساس
 گرځېدلی دی .
 غلجۍ لهجه په ختیځ گروپ کښې دویونکو له حیثه
 ترټولو زیاته ده، د (ن) او (ښ) په آوازونو کښې دال لهجه
 ځانله خپل خصوصیت لري، دضمیرونو په ویون کښې دنورو
 لهجونه بېلوالی لري، مثلاً د (زما) په ځای دوی (دما) وایي،
 دستا په ځای (دتا) وایي، دتلل دمصدرنه په مطلقه ماضی
 کښې دنورو ختیځو لهجو غوندې (لاړ) وایي چه داصورت بیا
 په لویدیځه لهجه کښې (ولاړ) ویل کیږي .

باید ووايو چه ډېر لويديز غلجيان کندهاري پښتو وایي .
 يوسف زایي لهجه دنورو لهجونه په دې کښې امتیاز
 لري چه دوی (ږ) کټ مټ د (ک) غوندي وایي او «ښ» عیناً
 د ساده (خ) په شان تلفظ کوي، د (خ) توري د «س» غوندي
 وایي لکه (خوک) چه دوی يې (سوک) وایي. همدا راز «خ» په
 ساده (ز) بدلوي او (ژ) په «ج» بدلوي لکه «ژرنده» چه په دې
 لهجه کښې جرنده ويل کيږي .

د (ته) لاحقه د (له) غوندي وایي، مثلاً د «ماته» په ځای
 (ماله) وایي، د (په) ادات په دې لهجه کښې د «پا» غوندي
 ويل کيږي او د (به) مشهوره علامه د (با) غوندي وایي لکه
 (خپل پلارته با «به» ورشم) (۱) .

په دې لهجه کښې ډېر آثار ليکل شوي دي او ډېر ادبيات

(۱) دلته ددغه اختلاف سره سره بيا هم په ليک دود
 کښې مهم فرق نشته او (په) او (به) په همدغه متحد معیاري
 شکل ليکل کيږي .

لری. داپریدیو لهجه یوه له هغو لهجو نه ده چه دختیځو
 لهجو په منځ کښی پوره بیلوالی لری، د (پلار) په ځای (پلور)
 وایی، د (گار) په ځای (گور) استعمالوی، د «لاس» په ځای
 «لوس» وایی، د «درته» او (ورته) ضمیرونه دوی (دپرته) او
 (ویرته) وایی، دظرف کلمه (دلته) د «دپلته» غوندې تلفظکوی
 اوخصوصاً ډېر ښکاره توپیر په دغو راتلونکو ضمیرونو کښی
 لیدل کیږی: د (زما) په ځای ددوی په لهجه کښی (اېما) ویل
 کیږی، د (ستا) په ځای (اېتو) ویل کیږی، «دهغه» په ځای
 پکښی (ایغه) وایی اود (دهغوی) په ځای اېغو ویل کیږی.
 دبنگښ لهجه دپښتونستان په لویدیز کښی ویل کیږی،
 ددې لهجې دخصوصیاتو نه د(خلیل مومندو غوندې) دماضی
 فعل دغایب په صیغه کښی د «و» دتوری زیاتوالی دی مگر
 دخلیلو په لهجه کښی د «و» توری ضرور زیاتیزی اوپه دې
 لهجه کښی ضروری امر نه دی کله پکښی خفی «ه» هم د «و»
 په ځای راځی لکه د(ورسید) په ځای دوی ورسیدو یاورسیده
 وایی، په دې لهجه کښی «څ» د (س) غوندی ویل کیږی او(څ)

ورگنې د «ز» غونډې ده، داهم بايد وويل شي چه دفعل حال
دغايب صيفه يعنى (كوى) په دې لهجه كښى (كسى) غونډې
ويل كېزى، داهم امکان لرى چه دالجه دخليل مومندودلهجى
يوجز وكنل شي .

په لويديز كښى ترټولو زياته خپره لهجه دورانى لهجه
ده، ددې لهجى ستر خصوصيت په افعالو پورې د (است)
لاحقه ده - (تاسى ولاړ است، تاسى واياست)، په ماضى فعل
كښى داسى ويل كېزى:

(ورسېدى، خواب يې وركى.)

د (پر) ادات دلويديزى لهجى له خصوصياتو نه دى ،
وگورئ چه گل پاچا الفت د (پر) دادات په باره كښى
خه ليكى :

(كه خه هم (پر) او «په» غير مهمې كلمى ښكاري مگر

دادبى شكل په بېلوالى كښى ددوى اهميت ډېر لوى دى.)

په دورانى لهجه كښى د (كړل) دمصدر نه لنډ شكل

ډېر استعمالېزى مثلا (راكه!) بې (ړ) ويل كېزى، د «شول»

دهر و تو لهجه هم پوره نه ده - مطالعه شوې .
 وزيرستانۍ لهجه دنښو له کبله يوه مهمه لهجه ده،
 دال لهجه په ختيز گروپ کښې داپريديو دلهجې سره سرخوړې،
 په دې لهجه کښې معروف (و) په معروفه (ي) بدلېزې لکه
 (مسود) چه دوی يې (مسيد) وايي اومجهول «و» ورکښې په
 مجهوله «ې» اوړې لکه «مور» چه دوی يې «مېر» وايي ياڅلور
 چه دوی يې څلوېږ وايي، د (کښې) لا حقه د (کشې) غوندي
 وايي چه دالاحقه په ختيزې لهجې کښې د (کې) غوندي اوپه
 لويديزې کښې د . کي په معروفه «ي» ويل کيږي .

دوزيرو سره دنورو پښتنو راشه درشه څه گرانه
 غوندي ده لکه چه دې کارته (لوريمر) چه خپل منوگراف يې
 دوزيري لهجې په باره کښې ليکلی دی اشاره کړې ده. (۱)

(۱) څه رنگه چه دنورو پښتنو راشه درشه وزيرو سره
 لږه ده نوددوی لهجه ننگه پاتي شوې ده اونورو لهجوورباندي
 تاثير نه دی کړی اوهمدا وجه ده چه وزيرۍ لهجه دنورو
 پښتنو دپاره څه ناآشنا غوندي ده . «مترجم» .

نوموړی ليکي: (تقريباً دهرکلی لهجه د بل کلی د لهجې نه
 بېله ده، تردې چه دال لهجه دومره گڼه وډه ده چه کله کله يوه
 کلمه هماغه يوسړی په بېل بېل ډول وايي مگر سره ددې
 توپيره بياهم دوه وزيريان يوتربله سره په آزاد ډول خبری
 اومفاهمه کولی شي ... وزيری لهجه په صرف، په لغاتو
 اوحتی په اصطلاح گانو او عباراتو کښې په پوره اندازه سره
 دهغی لهجې نه چه دکوهات اوپېښور په سرحدونو کښې
 ويل کيږی توپير اوپېلتون لری. چه چيری دشمالی ځايونو
 سړی دوزيری سره چه دواړه گرځنده خلك نه وی دلومړی
 ځل دپاره يوځای شي نوپه تکليف سره به يودبل په خبرو
 پوه شي اودا امکان هم شته چه په ځينو شيانو سره
 ونه پوهيږی مگر دومره خبره شته چه دا دواړه ډېر ژر يودبل
 ژبه زده کولی شي خومانه دامعلومات نشته چه گوندي
 دبلی سيمی کوم پښتون به وزيری لهجه زده کړی وی اوپه
 هغی به گپيږی).

تراوسه پورې تقريباً د ځاځيو، ځدراڼو اومنگلوپه لهجه

کښې کوم معلومات نه ؤو مگر په ۱۹۶۱ کال کښې د کابل
 مجلې په (۵۰۱) گڼې کښې دلومړې ځل دپاره يوه اوږده مقاله
 دمحمدصديق روهي په قلم (دخوست محلي لهجې) چاپ شوه،
 ددې مقالې نه معلومېږي چه دا لهجه په (واويز) گروپ
 ورگډېږي يعنې الف پکښې په (و) بدلېږي لکه (کتاب) چه
 دوی يې (کتوب) وايي او (لاړ) په لوړ تلفظ کوي. برسېره په
 دې ددې لهجې خلك مجهول (و) په مجهوله (ې) بدلوي لکه
 «گوره» چه دوی يې (گېره) وايي اومعروف (و) په معروفه «ی»
 بدلوي لکه (درومی) چه دوی يې (دریمی) اداکوي يالکه «نوم»
 چه دوی يې «نیم» وايي (۱) .

(۱) دښاغلي اسلانوف دغه مقاله يوه درنه علمي مقاله
 ده او په لهجو کښې يې زيات لټون کړی دی. که څه هم په ځينو
 مثالونو کښې ورسره مونږ اختلاف لرو مثلا دخوست په لهجه
 کښې په (و) باندي دالف او په (ی) باندي د «و» بدلونه
 دوزيرستان او اپريدو دلجو مهم امتياز دی چه دخوست
 لهجه هم دهغو تابع ده اوکوم ځانله اختصاص نه لري .
 (رشتين)

دټولو پښتنو دلېجو نه وانيځي لهجه زيات بېلتون لري تر دې چه مار گنښتون ليكي چه دالجه امكان لري چه يوه بله مخصوصه ژبه وي .

په ۱۷۴۷، ع كال كښې چه د كندهار ښار دافغانستان پايتخت شو له هماغه وخت نه داتلسمې پېړۍ ترآخړه پوري دټولو جنوب لويديزو پښتنو دپاره كلتوري او اقتصادي مركز وگرځيد ، دوراني لهجه په دغه وخت كښې قدم په قدموسيعه اوپراخه شوه؛ دقومي لهجې نه يې دټول كندهار د خاورې لهجې ته يې ارتقا وكړه .

احمدشاه بابا دكندهار په ښار كښې قومونو ته په بېلو بېلو كښيو كښې ځايونه وركړل (مثلا تر نن ورځې پوري دانوم شته دبامېزو كوڅه) .

دټول ښار لهجه دوراني لهجه شوه په كومه چه په خپله احمدشاه بابا گرېد، ډېرو لويديزو غلجيانو كندهاري لهجه ومنله ، مثلا هغه لومړي پښتو درسي كتابونه چه مولوي صالح محمد خان چه په خپله غلجي دي ليكلي دي هغه په كندهاري .

(دورانې) لهجه دی لکه چه دا مطلب په خپله مولف دلومړی کتاب په سریزه کښې څرگند کړی دی مگر اوس په افغانستان کښې په زیاته اندازه غلجی لهجې هم پرمختګ کړی دی او استعمال یې ډېر دی، ددی خبرې دلیل دانه دی چه گوندې ډېر لیکوال او ژورنالستان غلجی لهجه لیکي اوددې لهجې څښتنان دی بلکه دلیل یې دادی چه پایتخت (کابل) په داسې سیمه کښې پروت دی چه شاوخوا ورنه زیات غلجی قومونه پراته دی او په خپله په ښار کښې هم ډېر اوسېږي .

د یوه ادبی فورم په جوړیدنه کښې د دواړو لهجو د خصوصیاتو یوځای کېدل یو ضروری امر دی اودادی مونږ وینوچه ختیز پښتانه د (یسی) په ځای (یاست) او د «په» ادات په ځای «پر» وایي او همداسې نور . دلویدیزی پښتو خصوصیات اوس په ختیزی کښې رواج لری اوله بلی خوا لویدیز پښتانه هم دختیزی لهجې د خصوصیاتو نه استفاده کوی مثلا د (څخه) په ځای د (نه) لاحقه استعمالوی .

باید وویل شی چه دلویدیزی ادبی پښتو اساس دورانۍ.
لهجه ده لکه چه دختیزی ادبی پښتو اساس پښتورۍ.
لهجه ده .

د صالح محمد خان درسی کتابونه، دپنزل گرامر
اودشوروی افغان پیژندونکی لېبېدېف گرامر لویدیزه لهجه
معرفی کوی اودبدیعی نثر نمونی یې دپښتوا، زمريالی اونورو
په آثارو کښی دی او دقاضی رحیم الله خان دوه کتابونه
دختیزی پښتو دپاره خدمت کوی اود بدیعی نثر نمونی یې
دمنشی احمدجان اونورو په آثارو کښی لیدل کیزی .

افغان ملت دخپلو خاصو تاریخی شرطونو له مخه جوړ
شوی دی، مونږ په څرگند ډول نه شوویلاي چه د (پښتون
اوپښتو) نومونه کله پیدا شوی دی خو هغه یادداشتونه
چه دلومړی ځل دپاره زمونږ گوتوته راغلی دی اوددې قوم
یادونی پکښی شوی دی هغه د شپږمې عیسوی پېړۍ
سرحدته رسیزی .

دشپاړسمی پېړۍ په کتابونو اوآثاروکښی د(پښتونخوا)

ذکر دېر راغلی دی، پښتونخوا دپښتنو سیمې یا هیواد ته وایی، نورو ملتونو ټولو پښتنوته (افغان) وایه او اوس هم افغان ورته وایی .

دپښتنو تاریخ اودژوند کارنامې یې په لومړیو اومنځنیو پېړیو کې په کافی اندازه سره نه دی څېړل شوی، شوروی پوهانو په دې نژدی وختونو کې دپښتون ملت دجوړېدو مسایل ترکتې لاندې نیولی دی اوددوی دتاریخی اړخونو په څېړنه مشغول دی .

د دوه (انگلو - افغان) جگړو په نتیجه کې پښتون ملت ۱۹ پېړۍ په آخر کې ټوټې اوپه دوه برخوویشل شو، برسېره په دې له دېرې مودې څخه قبایلی فرق او بیلوالی منځ ته راغی چه بیا په تدریج سره دوی په عمومي اقتصادي پرمختگ کې ورگډ شول مگر دغه پرمختگ داستعمارچیانو دپرله پسی حملو په اثر وځنډېد، د دریاب د تجارتي لاری بندیز دپښتنو په اقتصادي انکشاف ناوړه اثر وکړ اوهم دپښتنو په خاوره انگلیسی سیاست دغه نوموړی پرمختگ ته لوی تاوان ورساوه .

دغو پورتنیو علتونو لکه چه دپښتنو اقتصادي پرمختگ
اوقومي جوړښت خراب کړ دغه شان يې ددوی دملي ژبې
جوړېدنه هم ويجاړه کړه .

ډېرې پېرې د پښتنو دسيمې دولتي ژبه فارسي وه،
ددې ژبې رول هغه وخت ډير زيات شو چه ۱۸۵ پېرې په آخر
کښې دافغانستان پایتخت دکندهار نه کابل ته رانقل شو
مگر دومره خبره ده چه لاپه هماغه وخت کښې داسې سببونه
موجود ووچه دملي ژبې (پښتو) دجوړښت سره يې کومک
کاوه .

په دولسمې پېرې کښې پښتو زيات ادبيات لرل چه
توري او حروف يې د عربی او د خوارزم د مېرې ژبې
نه مخالف وو .

دپښتنو دفولکلور ډېرښت اودعشقي شعرونو زياتوالي
لا اویا کاله وړاندې ډارمستېر یاد کړی اوستایلی دی .

داوه لسمې پېرې دپښتو دادب تاریخ مونږ ته داسې
نوميالی اووتلی شخصیت را په گوته کوی لکه خوشحالخان

ختک، دی یوازی شاعر نهؤ بلکه جگرن هم ؤ، دی دپښتنو
 دیووالی اواتحاد سخت طرفدارؤ، دده آرزو یوقرن وروسته
 احمدشاه بابا پوره کړه، احمدشاه بابا پښتانه قبایل سره
 یوکرل اوپه ۱۷۴۷ کال کښې یې د پښتنو دولت منځ ته
 راوویست او قبایلی تفرقوته یې خاتمه ورکړه، احمدشاه
 دشعر په نړۍ کښې د خوشحال خان تابع اوپیرو دی .

پښتو ادب په شپاړسم او اوه لسم قرن کښې په مخصوص
 ډول سره وده اوپرمختگ وکړ ، ددې انکشاف یوه برخه
 دروښانیانو په نهضت اوحرکت پوری اړه لری، ورپسې داسی
 شاعران لکه خوشحال خان اورحمان منځ ته راغلل چه ددوی
 د آثارو مننه تر نن ورځی پوری په پرله پسې ډول سره
 دشاعرانو له خوا کیری .

دشپاړسمی نه تراولسمی پېړۍ پوری دپښتو ادبی ژبه
 باید چه غور سره وپلټل شی اودمختلفو اړخونو څېړنه یې
 ضروری ده. اوهم یې متنونه چه په عربی خط لیکل شوی دی
 اوربدلوته اړدی، خصوصاً بیا د (خیرالبیان) هغه خطی کتاب

چه دوهم ځل موندل شوی دی او دهغه وخت مخصوص
دایرةالمعارف د خوشحال خان (دستار نامه) بیا پوره کتنه
غواړی که څه هم دستار نامه نسبتاً په ساده او آسانه ژبه
لیکل شوی ده .

دهغه وخت ادب داسی شاهدی ورکوی: لومړی داچه
دهغه وخت دلته جو توپیر لږ څرگند شوی دی او دوهم داچه
دغه توپیر د قومونو په منځ کې د کلتوری مبادلی مخه
نه ده نیولې .

د شپاړسم او اتلسم قرن د ادبی پښتو (تحریری)
څېړنه او پلټنه باید دیوې ډلې پښتنو پوهانو له خوا په تدریج
سره عملی شی، د هر پخوانی لیکوال د کلام لغوی او گرامری
خصوصیات په مفصل ډول سره تجزیه او وڅیړل شی، دا کار
شروع شوی دی لکه د خوشحال خان خټک د کلام د گرامری
خصوصیاتو په باره کې د لومړی ځل د پاره یوه مقاله په کابل
مجله کې نشر شوه. بنایي چه دغه قیمتی کار ژر تر ژره
سرته ورسیدی .

داوه لسمی پیری نه راپه دی خوا د ختیزو پښتنو
تجارتی او کلتوری مرکز پېښور په خپل انکشاف شروع وکړه
اودلویدیزو پښتنو اقتصادي، سیاسي او کلتوري مرکز کندهار
له اتلسمی پیری څخه په خپل پر مختګ پیل وکړ، دکندهار
دښار اوسیدونکی اساساً دورانی دی او په پښتو گریزی، دنورو
قومونو نمایندگان چه دوی سره راشه اودرښه لری هغوی هم
ددورانی لهجی خصوصیات استعمالوی .

باید وویل شی چه لویدیز غلجیان مثلاً خټک هم کندهاری.

پښتو وایی لکه چه ځینی پوونده غلجیان دالهیچه وایی .
په اتلسم قرن کښی په دورانی حکومت کښی پښتو
په اردو اوعسکری مرکزونو کښی حکمرانی لرله، څه موده
پخوا چه په پېښور کښی داحمدشاه دقضایی چارو دلاسی خط
کتاب وموندل شو هغه په پښتو او په کندهاری لهجه ؤ (۱).
تقریباً دیوی پیری په موده کښی (داتلسمی آخر اود

(۱) ښایی چه دده مطلب احمدشاهی فتاوی وی .

نونسې سر) د پښتو ادبي آثارو ماتي وکړه مگر فولکلور
او عشقي اشعارو يې ادامه درلوده .

د نو نسې پير ي په دوهمې نيمايي په پېښور کېښي
پښتو ادبيات بېرته راژوندي شول، ددې ادبياتو دانکشاف
سره په هند کېښي دلېتوگرافي د دستگاه پيدا کيدلو زيات
کومک وکړ .

د شلم قرن په اوایلو کېښي په افغانستان کېښي د مورني
ژبي پښتو سره علاقه قوي شوه، دا علاقه د پښتنو د ملي وښتيا
او بيداري سره مستقيمه رابطه لري. د پښتنو د دې ملي وښتيا
او حرکت يوشاهد دادی چه دوی هغه تللي خپلواکي بېرته
لاس ته راوسته اودننه په هېواد کېښي يې يولې اصلاحات
وکړل .

په ۱۹۰۳ ع کال په کابل کېښي د لومړي ځل دپاره
يومنځني مکتب تاسيس شو چه د ملي منورينو په راپيدا کولو
کېښي يې کومک وکړ .

په سراج الاخبار کېښي چه د يوشهرور پوهاند افغان

محمود طرزی ترکتنی لاندې نشرېده د پښتو ډېر مواد پکښې

نشریدل .
په ۱۹۱۶ کال په کابل کې د پښتو لومړی درسی کتاب

په لویديزه لهجه د مولوی صالح محمد خان له خوا نه چاپ

شو .

په ۱۹۱۹ کال کې چې پښتنو خپلواکي لاس ته راوسته

نودې کار د مملکت د انکشاف د پاره عموماً اود کلتوري چارو

د پرمختګ د پاره خصوصاً ښه مناسب شرطونه برابر کړل

او هم يې د ملي ژبې پښتو سره علاقه قوی کړه .

له دغه وخت نه راپه دې پلو د مکتبونو شمېر مخ پر زیاتیدو

دی، درسمی معلوماتو له مخې په افغانستان کې په ۱۹۴۱ -

۱۹۴۲ کلونو کې ۳۳۱ ابتدایي او منځني مکتبونه موجود وو

چې په هغو کې څلور شپیتو زرو شاگردانو تحصیل کاوه

او په ۱۹۶۰ - ۱۹۶۱ کلونو کې ۱۰۵۵ مکتبونه جوړ شول

چې د شاگردانو شمیرې ۱۶۵۵۶۹ ته رسید .

په ۱۹۳۱ کال په افغانستان کې (د کابل پوهنتون)

جوړ شو ، په مملکت کښې دا لومړی عالی پوهنتون
گڼل کیږي .

د خپلواکۍ د گټلو څخه وروسته په پښتو ژبه یولړ
اخبارونه اومجلې راووتلې .

په کابل، کندهار او جلال آباد کښې د پښتو درسي کتابونه
چاپېدل، د خپلواکۍ د جنگ په وخت کښې په ۱۹۱۹ کال کښې
د پرو پښتنو په اخبارونو کښې پښتو اشعار چاپول او يوچټک
حرکت روان ؤ. د (اعلیحضرت) محمد نادر شاه د پادشاهۍ
په وخت کښې د پښتو ژبې تعميم او انکشاف د پاره ځینی
موسسې جوړې شوې او دا اقدام ځکه وشو چه پښتو د دولتي
ژبې په حيث پيژندل کیده. ددغی ژبې د انکشاف ضرورت
او حتمی پرمختگ د اعلیحضرت محمد ظاهر شاه د دورې په دولتي
پرگرام کښې په ۱۹۴۳ کال کښې شامل شو، په دغه کال
په کندهار کښې (پښتو انجمن) جوړ شو ددغه انجمن له خوا
پښتو مجله خپریدله او هم یې دوه ټوکه پښتو خود آموزه
دفارسی ژبو دپاره چاپ کړل .

په ۱۹۳۶ کال کښې پښتو ددولتي اورسمي ژبي په حيث
اعلان شوه، دپادشاه په فرمان کښې ټول حکومتي کسان دپښتو
په زده کړه مکلف شول او دپښتو رواجېدل په دولتي دايرو
کښې دفارسي سره يو ځای ضروري وښودل شو. پښتو
قدم په قدم سره دليکنې په کارونو او رسمي ځايو نو کښې
عاموالي پيدا کړ، په ټولو مکتبونو کښې دپښتو ژبي تدريس
جاری شو او په ټولو وزارتونو او موسساتو کښې دپښتورسمي
کورسونه جوړ شول چه وظيفه يې ددغی ژبي پراختيا او درسي
ښودنه ده .

په ۱۹۳۷ کال کښې دکندهار اود کابل پښتو ادبي
انجمنونه سره يوځای شول او پښتو ټولنه ورڅخه جوړه شوه،
دپښتو ټولني وظيفه او هدف خلکو ته پښتو ورزده کول، پښتو
عامل او پښتو ادبياتو ته انکشاف ورکول دی .

له ۱۹۳۶ کال څخه راهیسي یولړ اخبارونه یوازې په
پښتو ژبه چاپیږي او هغه خپرونې چه په فارسي ژبه دی هلته
هم دپښتو یوه برخه شته .

له ۱۹۴۰ کال څخه راهیسی ادبی او بدیعی (کابل مجله)

په پښتو نشریزي دامجله دپښتو اکاډیمي ارگان دی، دې مجلې
دپښتو لیکوالو او ددوی دکارونو په یووالی اورا ټولولو کښې
ډیر مهم رول لوبولی دی او لوبوی یې.

له ۱۹۴۳ کال څخه راهیسی دکابل راډیوپه خپل فعالیت

شروع کړی ده چه په پښتو اوفارسی نشریات کوی.
په ۱۹۴۴ کال کښې دکابل په پوهنتون کښې دادبیاتو فاکولته
پرانستل شوه، دغې فاکولتی ډیر ادیبان او پوهان منځ ته
راوویستل .

له ۱۹۴۹ کال نه راهیسی په پښتو اوفارسی په ډیرو

ټوکونو کښې افغان دایرةالمعارف (آریانا) چاپیزي.

دمطبعی دکارونو انکشاف او پرمختگ ته ډیره توجه

شوی ده، په مرکزی برخو کښې په تدریج سره لیتوگرافی
چاری په تیپو گرافی بدلې شوې چه په مطبوعاتی کارونو کښې
تیزی پیداشی اود کتابونو اونورو نشریاتو اندازه زیاته شی.
په عمومی ډول سره د مملکت د تیزاقتصادی او کلتوری پرمختگ

له كبله په دې شلو كلونو كښې يوه معلومه نتيجه دافغان ملت لاس ته ورغلي ده .

له ۱۹۳۷ كال څخه راپه دې خوا پښتو ادب يونسكاره او محسوس موفقيت او كاميابي ته رسيدلي دي، د اشعارو د انكشاف سره دنثري نوعي انكشاف او پرمختگ هم روان دي، قصي په كښې پيداشوي، نكلونه او افسانې په كښې ليكل كېږي او په دې وروستيو كلونو كښې دلومړي ځل دپاره دپښتنو ليكوالو رمانونه دنړۍ منځ ته راووتل ډرامه نويسي په كښې منځ ته راغله او په پوره اندازه سره پښتانه ليكوال پيدا شول .

دښوونځيو انكشاف، دراډيو نشرياتو اودډرامو ليكلو دادبي ژبې او داولسي لهجو ترمنځ تناسب ټينگ كړي دي .
افغانی ليكوالو او عالمانو څوځلي دادبي ژبې اودپښتو دلېجو دتناسب په باره كښې غونډې سره كړي اودامسايل يې منځ ته رااچولي دي، په دې موضوع كښې نوي كار په ۱۹۶۱ كال كښې دكابل مجلې په ۴۹۲ گڼې كښې د (معياري پښتو)

تر عنوان لاندی مقاله ده، په دې مقاله کېږي ویل شوی دی
«چه د ټولو نه لومړی باید دادبیاتو اصل منبع وپلټو او زده یې
کړو چه هغه د ملت ژبه ده، باید په پوره معنی سره د پښتو
لهجې زده کړو اوله هغو څخه یوه معیاری لهجه غوره کړو».

د ډېرو ښوونځیو د جوړېدو، درادېو د نشریاتو او په عمومي
ډول سره دخلکو دراشه او درشه له برکته دادبی ژبې اولهجو
په منځ کېږي اشتراك سره قوی شوی دی مگر دلته داهم باید
ووايو اوپوه شوچه کومه محاوره چه په وړو کتوب کېږي
زده شوی ده هغه په ټوله معنی سره ساتلی پاته شوی ده
او عادات نه ځي د مثال په ډول داسی لیکوال او د پښتو ژبې
ادیب لکه گل پاچا الفت په محاوره کېږي «کی» وا یې او په
لیک کېږي بیا ددې کلمې ادبی شکل «کوی» لیکي :

په ۱۹۴۲ په کابل کېږي د پښتنو لیکوالو او پوهانو یوه
جرگه جوړه شوه دوی تصمیم نیولی ؤ چه یو معلوم معیار منځ
ته راوولی او د لیک دود قواعده آسان او ښه کړی. دوی کونښن وکړ
او د مفرد مذکر - غایب د پاره یې چه مختلف شکلونه لری

یوشکل انتخاب کړ او نوریې پرېښودل مثلا د (لیدل) دمصدر نه (ولید) شکل انتخاب شو او دخلیل مومندو لهجه (و لیدو) اودکندهار لهجه (ولیدی) په ځای پاتی شوې، مگر دجمعی مخاطبې خاتمی (است) او (یېء) مساوی انتخاب شوی او په لیکلو کېږي دواړه صورته روا دی لکه (پښتو وایاست، پښتو وایيء). د ۱۹۴۸ کال په اگست کېږي همدا راز یوه بله جرگه جوړه شوه، داخل په کېږي پښتوری لیکوال هم شامل وو، ددې جرگې غرض اوهدف داؤچه د دواړو لهجو نژدیوالی سره راوولی .

دریمه جرگه د ۱۹۵۸ کال داگست په میاشت کېږي په کابل کېږي وشوه، داخل دجرگې موضوع لیکدوداوگراهری مسایل وو، داپیره په دې جرگې کېږي په خپله دپښتو اکاډیمې مشرهم گلپون کړیؤ، دجرگې دتصمیم په اساس په یولړ ځایونو کېږي دختیزی پښتو شکل ته ترجیح ورکړ شوې ده، شک نشته چه افغانی لیکوال اوپوهان په دې باره کېږي د مشکلاتو سره مخامخ دی، یوه کلمه چه دوه یادری

شکله ولری څنگه به مشکل نه وی مثلاً (ورځ) او (روځ) (لمر) او (نور) اوداسی نور مثالونه درواخله، مگر په دې کښې هم باید شک ونه شی چه افغانی لیکوال دې موضوع ته متوجه دی او قدم په قدم به دامشکلات لری کړی او یوه متحده ادبی ژبه اومعیاری پښتو به منځ ته راشی .

په ۱۹۵۲ - ۱۹۵۴ کلونو کښې پښتو اکاډیمی (پښتو ټولنی) یو ستر قاموس په دوه جلدو کښې پښتو په فارسی چاپ کړ، په دې قاموس کښې دلویدیز اوختیز دواړه لهجی راوړل شوی دی اود دواړو لهجو خصوصیات ور کښې قید شوی دی اوبیا په ۱۹۵۶-۱۹۵۸ کلونو کښې بل ستر قاموس فارسی په پښتو دنوموړی اکاډیمی له خوا نه چاپ شوچه دللهجو خصوصیات پکښې ځای شوی دی .

په اوسنی وخت کښې دکابل ښار دافغانی ملی ژبی په جوړېدو کښې مهم رول لوبوی ځکه په دې ښار کښې دپښتنو دمختلفو قبایلو خلك اوسیزی .

ډیر لوی کار د هغه گروپ په غاړه دی چه نومونه

اواصطلاحات وضع کوی. ددوی وظیفه داده چه دولتی، علمی
اوتخنیکی اصطلاحات بزدی، دخارجی اواققباسی کلماتوپه‌خای
پښتو اصطلاحات انتخابوی .

په دې شلو وروستیو کلونو کښې دوه ځلی دپردیولغاتونه
دپښتو دسوچه والی دپاره کونښن وشو، لومړی ځل دا کونښن
ددوهم لوی جنګ په وخت کښې ؤ اودوهم ځل تقریباً لس کاله
وړاندی ؤ .

دژبې سوچه والی دپردیو هغو لغاتو نه چه معنی یې
دعامو خلکو دپاره ښکاره نه وی یوطبیعی کار دی مگر کله کله
داسی پښیږی چه مثلاً دعربی کلمی په ځای دپښتو کلمی
پیدا کېدل سخت او مشکل شی . په دې موضوع کښې
گل پاچا الفت اصل حقیقت ته رسیدلی دی او داموضوع یې
حل کړې ده، دی لیکي :

(ځینی وایی پښتو باید سوچه کړو . پردی لغات
ترې نه وباسو او یوتکی فارسی یا عربی په کښې پری
نږدو .
دانظریه په ډېر افراط بناده اوداکار کیلونکی نه دی، په

دنياکښې داسې ژبه نشته چه پردې لغات په کښې نه وی
 اونیلې اوریښې یې له نورو ژبو سره تړلې نه وی، جهان
 اوس دیو کور غوندې دی اود ملتونو فرهنگي اواجتماعي تعلقات
 ورځ په ورځ زیاتېږي، اوس دهرچاغز دبل غوږته رسیږي
 اونا آشنا آوازونه له یوبله آشنا کیږي، هره ژبه له بلی نه
 څه اخلي اوڅه ورکوي، داوولسونو دگډ ژوند سیاست په ژبو
 باندې هم تاثیر لري اوپردې لغتونه خپلېږي، هغه وخت چه
 هیوادونه یوله بله ډېرلري وو او اولسونه به یودبل په ژبه
 ښه نه پوهیدل بیا هم په ژبو کښې دخیل کلمات موجودوو
 اود لغاتو په نړۍ کښې معرب، مفرس، مفغن الفاظ پیداشوی وو،
 نو اوس داڅنگه کیدای شي چه په پښتو ژبه کښې دې پردې
 لغات نه وی. هغه نوی معنی گانې اونوی مفهومونه چه په جهان
 کښې اوس را پیدا کیږي طبعاً په پښتو کښې نوم نه لري
 اودانشی کیدای چه ټولوته دنوو اختراعاتو په شمول په پښتو
 ژبه کښې نوی نومونه پیدا کړو .

که څوک په دې فکر کښې وی چه مونږ دې له نورو

ژبونه څه نه اخلو او یوازی پښتو لغتونه دې استعمالوو ددې
معنی داده چه خپله ژبه دې محدوده وساتو او خپل فرهنگ
دې په ډیر ابتدایی حال پریردو، دافکر باید له مغزونه وباسو
او هیڅ کله داونه غواړو چه په پښتو کښې دې دخیل او مغن
کلمات نه وی مگر ددې معنی دانه ده چه مونږ به دپښتو موجود
اومستعمل لغات غورزوواوپه ځای به یې پردی لغات بی ضرورته
خالی دتفنن دپاره راوړو، ځکه چه داکار ژبی ته زیان رسوی
بلکه ژبه دزمانې په تپریدو له منځه باسی

دپورته اوزدی وینانه داسی نتیجی په لاس راځی :

۱- دافغان ملی ژبی جوړښت اوانکشاف دخپلو خاصو

شرطونو لاندې منځ ته راغلی دی، یعنی په تیره زمانه کښې

دځپنی علتونو له کبله دغه دپښتو انکشاف سستؤ اویوعلت

یې داؤ چه دمملکت اقتصادی وضعیت خراب ؤ، بل داچه

دپښتنو قبایلو په منځ کښې دبی پروایی اوبیلوالی پخوانی

عادات موجود ؤو، دریم داچه دنونسم قرن په آخر کښې

استعمار پښتانه دوه ټوټې کړل او بل داچه یوازی د فارسي ژبې نه د دولتي ژبې په حيث استفاده کیده .

۲- په اوسني وخت کې د حکومت یولړ اقداماتو د بادشاه د ۱۹۳۶ کال فرمان چه پښتويي د دولتي ژبې په حيث اعلان کړی ده، د مملکت د اقتصادي او کلتوري چارو پرمختگونو او د پښتنو بیداري - دې ټولو علتونو په کافي اندازه د پښتنو رواجېلوته پراخي ورکړی ده .

۳- د اقتصادي او کلتوري گړندی جريان له کبله د پښتنو ټولې لری او نژدی سیمی سره په تماس کې شوی دی چه دې کار په زیاته اندازه سره د پښتو ادبي ژبه اوله جی یې یو تر بله سره نژدې کړی دی .

دوهمه برخه

پښتو ادب

دافغانستان ادبيات دډېرو پېړيو په اوږدو كښې په دوه
ژبو پښتو او فارسي مخ په وړاندې تللي دي او په دواړو ژبو
كښې پخوانۍ عنعنې اوذخيري لري .

پښتو ژبه ډېر وخت دولتي نه وه نوځكه يې دتحريري
ادبياتو دانكشاف په لار كښې ستر خنډ موجود ؤ. هو! پښتو
د فولكلور اوشفاهي آثارو له حيثه پوره غني ده او تراوسه
پورې افغاني ليكوال او شاعران د دغه فولكلور نه استفاده
كوي .

دنوي ادب اساس او بنسټ دشلمې پېړۍ په سر كښې

کېښود شو، دغه وخت په افغاني ځلميانو کېښې اجتماعي حرکت اونهضت پيدا شوي ؤ، ددغو افغاني ځلميانو د حرکت مشر او ايديالوگک محمود طرزي ؤ (۱۸۶۷ - ۱۹۳۵)، دې يووتلي اجتماعي شخص، عالم اوليکوال ؤ او د ذهنونو دروښانولو تبليغيي دسراج الاخبار په پانوکېښې کاوه .

محمود طرزي او همدارنگه دده شاگردانو او همکارانو لکه غلام محي الدين افغان (۱۸۹۱ - ۱۹۲۱)، عبدالهادي داوي (۱۸۹۵)، صالح محمد (۱۸۸۸ - ۱۹۶۰) او نورو دنوي فکر او بيداري اساس ايښي دي، دوي غوښتل چه افغاني ټولنه دجهاني کلتوري دترقي او دعلم او پوهې دپرمختگ څخه خبره کړي، دوي دمعارف او علم خواته خلك رابلل، دملې حاکميت دمفکورې طرفداري يې کوله او د افغانستان دپاره يې سياسي خپلواکي غوښته .

دپښتو بديعي او هنري نثر په افغانستان کېښې د شلمې پيړۍ په سر کېښې راپيدا شو، ددغه نثر موسس مولوي صالح محمد گڼل کيږي چه په ۱۹۱۶ کال کېښې يې يوه مجموعه

(دپښتو لومړی کتاب) چاپ کړه، دپښتو لومړیو نثرونو
تعلیمی او تبلیغی رنگ لاره .

په ۱۹۱۹ کال کې سیاسي خپلواکۍ او اقتصادي
او کلتوري اصلاحاتوله راتلونکي ادب سره چه دوخت دغوښتنو
سره سمؤ، پوره کومک وکړ .

په ۱۹۳۱ کال کې دپښتو اوفارسي ادبیاتو دانکشاف
په غرض په کابل کې یوه ادبي ټولنه جوړه شوه، په ۱۹۳۲
کال په هرات کې ادبي کلوپ پرانستل شو او یو کال وروسته
په کندهار کې دپښتو ادبي ټولنه جوړه شوه .

په ۱۹۳۶ کال کې دولت دمخصوص فرمان په اساس
پښتو دافغانستان دولتي اورسمی ژبه شوه چه دې کار دژوند
په ټولو اړخونو کې دپښتو دعاموالی او پراختیا سره په زیاته
اندازه کومک وکړ، له دغه وخت نه راهیسی پښتو ادبیات
په تیزی سره مخ په وړاندی درومی، ډېرې قصی پکښی چاپ
شوی چه اکثره یې عبرتی رنگ لری او دژوند سره نژدې
تماس لری .

د افغانستان اوسنی ادب په هیواد کښې د لیکوالو ملي ایدیالوژی څرگندوی، په دغه ادب کښې د وطنی مینې، داستعمار دمخالفت او د فکرونو دروښانتیا سره سره ملي مفکوره هم موجوده ده .

په افغانستان کښې د ادب تر ټولو خپره اوزیاته نوعه اشعار دی او نثر د تشکیل او جوړېدو په حال کښې دی، په نثر کښې مهم ځای قصو نیولی دی، همداراز مشور ادب وسعت پیدا کړی دی او په دې وروستیو کلونو کښې اجتماعی نکلونو او د ژوند داستانونو مهم ځای نیولی دی.

په اوسنی ادب کښې مختلف بدیعی او هنری جریانات او تمایلات موجود دی، له دې جملې نه په یوه جریان کښې کلاسیکی، رومانټیکي اوریالیستیکی عناصر شامل دی، د دغه جریان نمایندگان هغه ډېر مشهور لیکوال اومنورین دی .

ددې وروستیو کلونو په ادب کښې په ښکاره ډول سره دریالیزم او واقعیت بینې خواته تمایل لیدل کیږی.

خورا لوی اوسنی لیکوال ادبی ډگرته دیرش پنځه دیرش

کاله وړاندې داخل شوی دی، ددوی د آثارو هدف دادی چه
دهیواد دمنځنیو پیړیو وروسته والی اود ملاکی اغیزی له منځه
یوسی او هم دپوره دیمو کراتیکسی ټولنی په شرطونو کښې
دنوی ژوند آرزو لری .

دافغانستان داوسنی ادب له مشهورو لیکوالو څخه
عبدالرؤف بېنوا دی، دی شاعر ، لیکوال، ډرامه لیکونکی،
دفولکلور جمعہ کوونکی ، دکلاسیکی اشعارو پلټو نکی، ادب
پیژندونکی اودتاریخی څېړنو مولف دی .

دده په آثارو کښې تر ټولو مشهور اثر د(پریشانه افکارو)
سلسله ده چه دشعر اومثنور شعر په لباس کښې منځ ته
راغلی ده، داسلسله دافغانی مطبوعاتو په پاڼو کښې په
(۱۹۴۷ - ۱۹۴۹) کښې چاپېده اوهم په ۱۹۵۷ کال کښې په
جلا ډول سره چاپ شوه .

په ۱۹۴۷ کال کښې دده یوه ډرامه (د کلورنځور) چاپ
شوه، په ۱۹۵۸ کال کښې دده یوڅوڅوونکی ډرام(زورگناه گار)
چاپ شو چه اوسنی افغانی ژوند یې څرگند اوه اوتنقیدی
رنگ یې درلود .

دینوا په نثری آثارو کښې (دزړه خواله) هم شهرت لری چه په ۱۹۵۸ کال کښې چاپ شوی دی. بینوا په ۱۹۱۳ع کال کښې زیزیدلی دی .

د اوسنی ادب بل لوی لیکوال گل پاچا الفت دی .دی په مفکوره، زیباپسندی، اوبنایست خوښونه کښې دینوا سره ډیر نژدی دی، دی که له یوی خوا شاعر دی له بلی خوا زبردست لیکوال هم دی، دپښتو ادب په سبکونو او تاریخ کښې دده آثار ډیر شهرت لری، په شعر کښې دده درې آثاره چاپ شوی دی (دپسرلی نغمی - ۱۹۴۱)، (غوره اشعار - ۱۹۵۵) او (دزړه وینا ۱۹۶۲) اوهم په نثر کښې ډیر تالیفات لری .

الفت تر ټولو زیات د فلسفی اشعارو څښتن دی، دده داشعارو په وروستی مجموعه (دزړه وینا) کښې یوه نوی موضوع نظریه راځی چه هغه دسولې آرزو اود ملتونوپه منځ کښې د دوستی ټینګول دی. که څه هم دالفت شعر زیات تخیلی اوتفکری دی مگر اساساً وطنی احساسات ښکاره کوی. غوره نثرونه چه دلیریك آثارو یوه وړه مجموعه ده

دمشور ادب نوعې ته منسوبه ده، ددې مجموعې زیاته برخه
دشرقی عنعنې په تمثیل لیکل شوی ده چه اوسنی موضوعات
ورداخل شوی دی .

دالفت دآثارو همیزه داده چه زیاتې تنقیدی رنگ
اوهدف لری، دی د بی سوادۍ او ناپوهۍ په مقابل کښې
نشریات کوی اوداجتماعی بی عدالتۍ اوبې انصافی سره
جگړه کوی .

دی په دی عقیده دی چه باید تنقید دهغو کونینو غوندې
وی چه خوږ پوټکی لری. دالفت دتولد نیټه (۱۹۰۹) ده .

په اوسنی ادب کښې قیام الدین خادم هم څرگند مقام
لری. دی هم لکه بینوا اوالفت یوازی شاعر نه دی بلکه لیکوال،
ادب پیژندوکی او بشر پیژندونکی دی ، ده د خپل سفر
مشاهدات (خوورځی په شمالی کښې) په ۱۹۴۱ کال په اصلاح
کښې په مسلسل ډول خپاره کړل، په دغو مشاهداتو کښې
په رښتیانی ډول سره افغانی ژوند تمثیل شوی دی، په هماغه
کال دده یوه مجموعه (نوی ژوند) چاپ شوه، په دې مجموعې

کښې مضامين، مشور شعر او اشعار ځای شوی دی .
دده د آثارو وروستنی مجموعه (خیالی دنیا) په ۱۹۶۰ کال
کښې چاپ شوې ده، دخادم په آثارو کښې د وطن دوستۍ
او فرهنگي موضوعاتو سره اجتماعي موضوعات هم
لیدل کېږي .

داوسنی ادب دمشهورو لیکوالو په ډله کښې صدیق الله
رشتین هم د څرگند مقام خاوند دی. ده دخپلو آثارو په لومړیو
کلونو کښې په عشقي او وطني اشعارو پیل وکړ مگر وروسته یې
په زیاته اندازه وطني او محیطي موضوعاتو ته مراجعه وکړه
اوقوی نثر لیکونکی وگرځید، په ۱۹۵۱ کال کښې ده د قطغن
ولایت ته سفر وکړ او خپل مشاهدات اولیدنی یې د سفر
په خاطراتو (د قطغن لیدنه) کښې ثبت کړې، ددې خاطراتو
په وسیله دلومړی ځل دپاره په پښتو ادب کښې دکاریگری
طبقې ژوند بنودل شوی اوتمثیل شوی دی .

په ۱۹۵۵ کال کښې رښتین یو کتاب (دهند سفر)
چاپ کړ، په دې کتاب کښې ده دهندوستان اونژدی اومنځنی

ختیخ مشاهدات بیان کړی دی، دی د پيرو آثارو څښتن دی، دده
د تولد نیټه ۱۹۱۷ کال ده .

سید شمس الدین مجروح اساساً د شاعر په حیث شهرت
لری، دده اکثر اشعار په نشراتی خانگو کښې چاپ شوی دی.
په ۱۹۵۸ کال کښې دده داشعارو یوه وړه مجموعه چاپ شوه
چه اکثر ویې فلسفی رنگ لاره، دمجروح په اشعارو کښې
وطني اوملی آهنگونه هم شته اوادبی خوا یې پوره قوی ده .
ډیر شاعران چه په خپلو ژونديو اشعارو کښې د پښتنو
شجاعت اودخپل هیواد پخوانی افتخار ستایي اواستعمارچیان
رټی منځ ته راغلل چه ددوی په منځ کښې ملی شاعر ملنگ جان
وتلی دی (۱۹۱۹ - ۱۹۵۷) دده داشعارو مجموعه (خوږی نغمی)
په ۱۹۵۸ کال کښې چاپ شوه، ده په خپلو وینوونکو اشعارو
کښې خپل ملت ستایلی دی، د پښتنو نارینتوب یې بیان کړی
دی، ددوی اخلاقی ستایلی دی، ددوی ذاتی کلتوریې بیان
کړی دی .

دوطن دوستی موضوع دځلمی لیکوال غلام غوث خیبری

په آثارو کېنې هم تمثيل شوي ده. دده قصي اساساً هغه واقعات او پېښې څرگندوي چه د(انگلو - افغان) په جگړو پورې مربوطې دي .

(طوفان - ۱۹۵۴)، (دوينو داغونه ۱۹۵۶)، (داورلمېي ۱۹۵۷)، (دريمه شپه ۱۹۵۸)، (دخيبر توفنگ داران ۱۹۵۵) او (قهرمانان مړه کيزي ۱۹۵۸) دا پورته آثار خيبري ته منسوب دي. دده دتولد نيټه ۱۹۳۰ ده .

دمحمددين ژواک، سليمان لايق، محمدگلاب ننگرهارى او عبدالله بختانى آثارهم په نوي ادب کېنې څرگند ځاي لري. دژواک په يوه قصه کېنې چه (دتوان وروستي شپه) نوميزي ديوي بزگري کورنۍ تراژيدي تمثيل شوې ده .

دبزرگرانو موضوع په څرگند ډول په افغانى ادب کېنې روانه ده او دليکوالو په آثارو کېنې يې يومهم ځاي نيولى دي، ددې جريان ليکوال پهرښتيا سره اوسني افغانى ژوند ابرسيره کوي او درياليزم دانکشاف دپاره زمينه او شرطونه برابروي، ددوي توجه ددهقان او ځمکوال شخړوته اوښتي ده، په دې

سلسله کښې نور محمد تره کی په ۱۹۵۱ کال کښې دوه نثري آثار (دغويي لاندې) او (دادی خدمت) وليکل، دده آثار ددهقان او بزگر ژوند ښکاره کوي، ده په ۱۹۵۶ کال کښې د(درې خواړه)، (دصمد مور او پلار)، (زما قسمت) او (دکورگته دلاهورگته ده) قصې وليکلې او هم يې په ۱۹۵۸ کال کښې (دبزگر لور) او نورې قصې چاپ کړې. دتره کی مشهور اثر (دبنگ مسافري) نوم يزي، دا اثر دوه امتيازه لري يوداچه دژوند په مواردو پوره احاطه لري او بل دمولف حالات ښه څرگندوي، مولف کونښن کوي چه په رښتياڼي ډول سره دافغانستان دزحمت کشو او بې وزلو خلکو ژوند ښکاره کړی .

علمی ليکوال ډير ځله اخلاقي مسایلو ته هم رجوع کوي، عشقي موضوع معمولا په خواخوږي او ډير حساس پلان کښې دبحث لاندې راځي، تقريباً ټولې قصې دمعتبري کورني ديغلي سره دغريب علمی تراژيدی او غمناک عشق بيانوي .

عبدالرحمن پښواک دډيرو اشعارو، ډرامو او ناولونو مولف دی، دا آثار يې په پښتو، فارسي او انگليسي ژبو باندې

دی، ترټولو زیات دده بدیعی هنر او استادۍ په هغو ناولونو کېنې ښکاره شوې ده چه اکثریې فولکلوری موضوعات وپړاندې کوی لکه (دبست شهزاده)، (رودابه اوزال) او (درې سره مین). دده د (دختر کوچی) په ناول کېنې شاعرانه ښېگنې، دتشبیه گانو او تمثالونو ښه والی، په بلیغ ډول سره د ملی رنگونو اظهار او د آهنگونو جوړښت په څرگند ډول ځان ښکاره کوی، دغه ناول په انگلیسی، فرانسوی، روسی او عربی ژبو ترجمه شوی دی او بین الاقوامی نوم یې گتلی دی .

دپژواک آثار د صوفیانه آهنگونو نه هم خالی نه دی (وجدان).

دپژواک په آثارو کېنې لوی ځای د وطن دوستۍ موضوع

نیولی دی، لیکوال دغه موضوع په اساسی ډول سره په تاریخی

مواردو کېنې فیصله کوی، دده دوه شعری ډرامی (قرض) په فارسی ژبه او (کلمه داره روپی) په پښتو د هیواد تاریخی سابقه راژوندۍ کوی .

دپژواک د تاریخی آثارو مخصوص صفت دادی چه مولف خپل

فکر د واقعاتو او پېښو ظاهری اړخ ته نه بلکه د قهرمانانو تاثراتو او غم گاللوته متوجه کوی .

دقهرمانانو روحیاتو اوداخلی نړۍ ته په ژوره توگه
دورنوتلو آرزو دپژواک دپولو آثارو امتیاز دی، خصوصاً
داآرزو دده په وروستنی مهم اوفیلسوفانه ناول (اواره) کښی
په ښه شان ښکاره شوې ده، داناوول په ډیروژبو ترجمه شوی
دی اودافغانستان نه دباندې ډیر شهرت لری، داناوول په زیاته
اندازه سره دمولف بیوگرافی ده .

دپژواک لوی موفقیت دادی چه دی دحقیقی اوواقعی رمان
جوړولو قدرت اوصفت لری مگر دده دناوول قهرمان عام فهمه
نه دی، داکوم سطحی قهرمان نه دی بلکه هغه سپری دی چه
لوړ افکار اوعالی احساسات لری، دداسی تصنیف جوړول
دافغانستان دادب په انکشاف کښی مهم گام دی .
دپژواک نه علاوه دفارسی ژبې نورو اوسنیو لیکوالو
محمدقدیر تره کی، سلجوقی، سهیل، رشتیا، کهزاد اونوروهم
شهرت گتلی دی .

په شوروی اتحاد کښی دافغانی ادب د آثارو ترجمې
له ډیرو کلونو راهیسی په مستقل ډول سره چاپیری، په

۱۹۵۵ کال کښې دوه مجموعې (افغانی اشعار) او (افغانی قصې) چاپ شوی دی، دانتخاباتو په مجموعه کښې (دآسیاشاعران) دپښوا اونورو آثار معرفي شوی دی، په ۱۹۵۵ کال په تاشکند اودوشنبې کښې د اوسنیو افغانی لیکوالو آثار په ازبکی اوتاجکی ژبو چاپ شوی دی، په ۱۹۶۱ او ۱۹۶۲ کلونوکښې د افغانی قصو دوه مجموعې (زرغونه) او (پت پهلوان) چاپ شوی دی، په ۱۹۶۲ کال کښې شوروی لوستونکی (دافغانستان دشاعرانو نظموونه) تر عنوان لاندې مجموعې سره آشنا شول برسیره په دې په ۱۹۵۹ کال کښې دماشومانو دپاره دافغانی قصو یوه مجموعه (ؤ، نه وؤ) نشر شوه، دالفت، پښوا، بختانی او درشاد داشعارو ترجمې دشوروی مطبوعاتو په پاڼو کښې چاپ شوی دی .

یادونه : ددوهمې برخی په ترجمه کښې لږ تغییر هم

پېښ شوی دی .

.....

دینباغلی اسلانوف لنډه پېژندنه
دی دفلالوجی علومو ډاکټر اودشوروی اتحاد دعلومو
ډاکاډیمۍ غړی دی .

ده په کابل کې په شوروی سفارت کې یوه دوره
ماموریت هم کړی دی اوپښتویي په افغانستان کې زده
کړې ده .

اسلانوف دلوی (پښتو روسی قاموس) مؤلف دی،
داقاموس پنځوس زره پښتو لغتونه لری چه په روسی ترجمه
شوی اوچاپ شوی دی .

ده دروېښانیانو په دوره باندې یوه رساله هم لیکلی ده،
په دې اثر کې دپیر روښان کارنامې، مجاهدی، دده کورنۍ،
اوملگری، دده دکورنۍ ادبیات، دخیرالبیان دمتن خصوصیات
اوددغې سلسلې نور معلومات راغلی دی .

بناغلی اسلانوف د (پښتنی فولکلور) نومې رسالې
مؤلف دی، دارسالة دده دخوکلونو دزیار نتیجه ده، په دې
رساله کې دپښتنو دملی اوشفاهی آثارو خصوصیت اومزیت

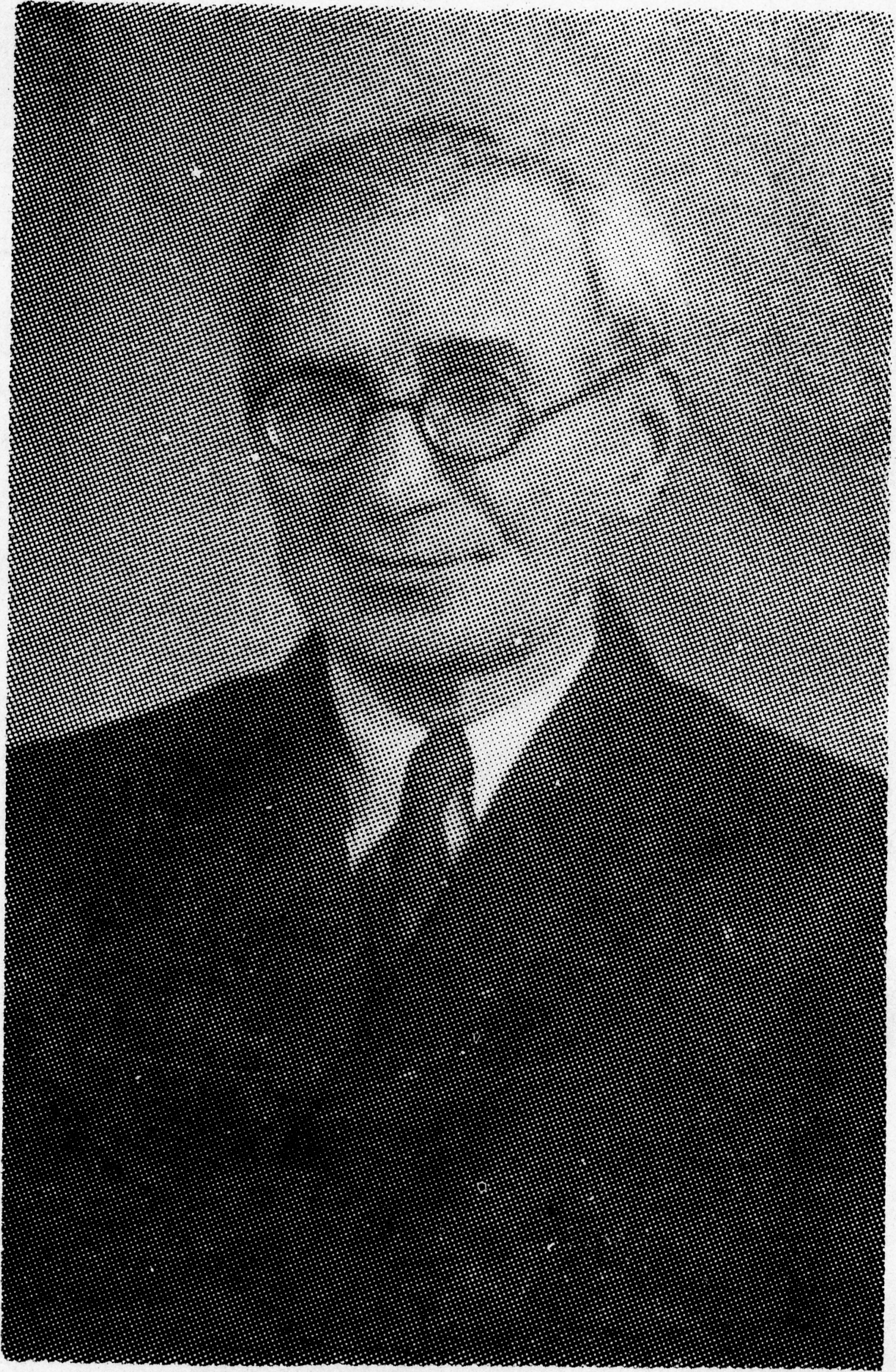
بیان شوی دی. داپه حقیقت کښې هغه فولکلور دی چه دپښتنو
دژوندنه راوتلی دی .

ښاغلی اسلانوف دختیځ پوهانو په ډیرو کانگرسونو
کښې دپښتو ژبې په باره کښې معلومات وړاندې کړی دی .
دی په شوروی دوره کښې لومړی سړی دی چه دپښتو
داستادی حیثیت یې موندلی دی. ده په شوروی کښې ډیرو
ځوانانوته پښتو ورزده کړې ده .

دده په شاگردانو کښې دوریانکوف، لیبیدوف، گیرس،
پیغله لود میلا، اوپیغله کلینینا په پښتو کښې پوره نوم او
شهرت لری اودډیرو آثارو خاوندان دی .

ښاغلی اسلانوف دپښتو اوپښتو ادبیاتو په باره کښې
ډیره مطالعه اوڅیړنه کړې ده چه ترټولو لوی کاریې د(پښتو
روسی لوی قاموس) دی .

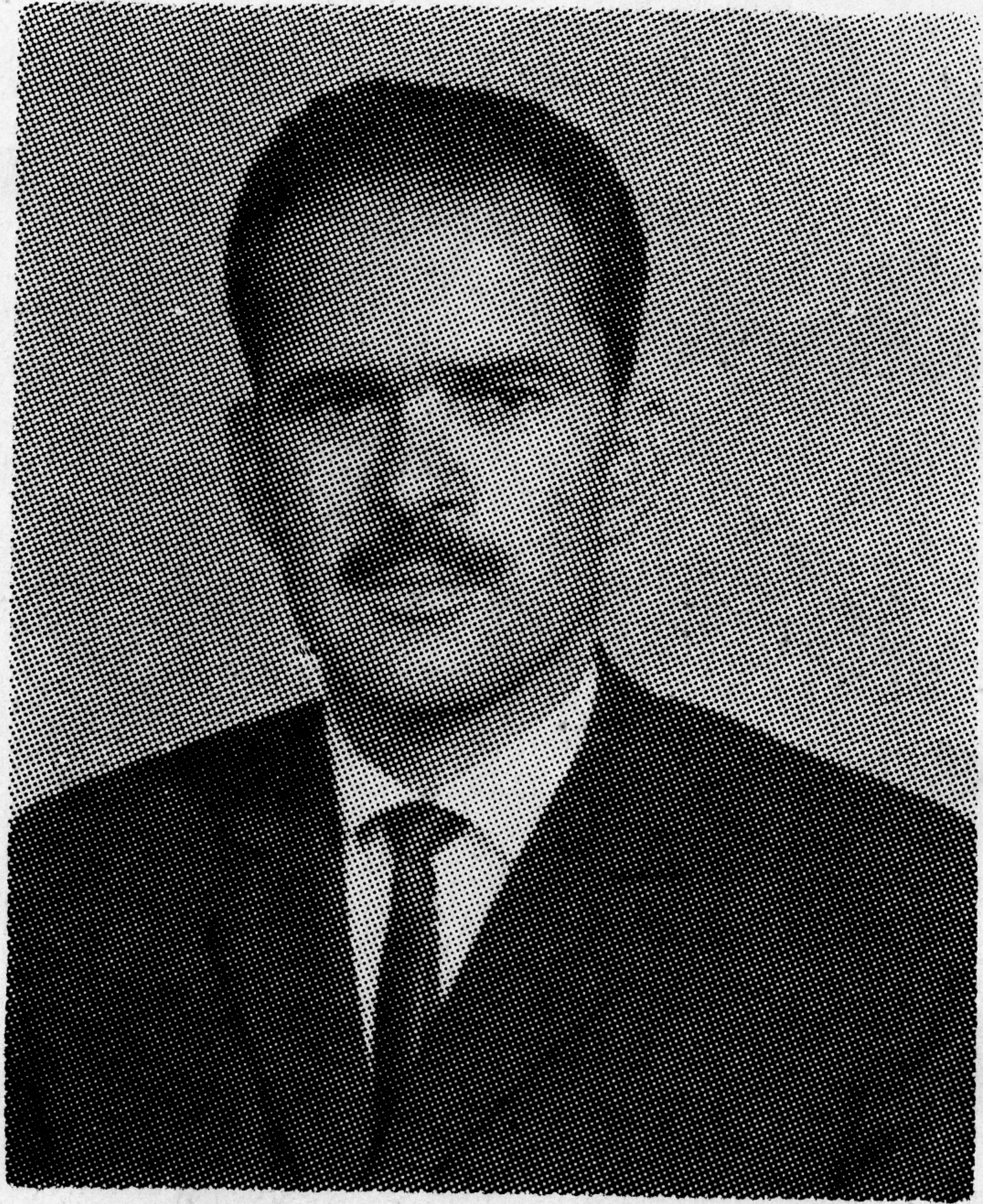
بناغلی اسلانوف

دمېرمن گيراسيمووالنده پېژندنه

ميرمن گراسيمووا دمسکو دعلومو داکاډيمۍ د آسياني
ملتونو په انستيتوت کېنې کار کوي. دې ميرمنې د بناغلي
گيرس سره يوځای دستاژ دوره داستاد اسلانوف تر نظر
لاندې تيره کړې ده .

اليوتينا گراسيمووا دپښتو دختيځ پيژندنې په انستيتوت
کېنې مطالعه کوي، اويوزيات شمير مقالې يې د افغاني ادب
په شاوخوا کېنې ليکلې اوخپري کړي دي: لکه دپښوا په
اشعارو کېنې دوطن پرستي موضوعات، په افغاني ادب کېنې
داجتماعي مساوات موضوع ، په پښتو ژبه کېنې مشروطي
جملې. دې ميرمنې دهغه کتاب په ليکلو کېنې هم زيار ويستلی
دی چه (دافغانستان ادبيات) نوميزی ، گيراسيمووا اوس
دمعاصر افغاني ادب په باره کېنې خپل علمي اثر ليکی .

معتهد شينواری ددې اثر مترجم

THE NATIONAL LANGUAGE

OF

AFGHANISTAN

PASHTO ACADEMY

1968

دولتی مطبعه